

รายงานวิจัย

ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน
เพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วม
โรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา

The results of learning management together to
Improve social skills of autistic children with
Ban Limud school Yala Province

พุมพนิต คงแสง

ได้รับทุนอุดหนุนจากงบประมาณบำรุงการศึกษา ประจำปี 2563

คณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

หัวข้อวิจัย	ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา
ชื่อผู้วิจัย	พุมพนิต คงแสง
คณะ	ครุศาสตร์
มหาวิทยาลัย	ราชภัฏยะลา
ปีงบประมาณ	2563

บทคัดย่อ

ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยคือ 1) เพื่อศึกษาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนร่วมกับเด็กปกติโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนร่วมกับเด็กปกติก่อนและหลังการใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เด็กออทิสติกที่สามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติได้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านลิมุด อำเภอเมือง จังหวัดยะลา จำนวน 2 คน

ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา สามารถจำแนกได้ 5 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านการควบคุมอารมณ์ 2) ด้านปฏิสัมพันธ์พูดคุยกับเพื่อน 3) ด้านการทำกิจกรรมกลุ่ม 4) ด้านการช่วยเหลือเพื่อน 5) ด้านการยอมรับผู้อื่น พบว่า ทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา หลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

จากกระบวนการวิจัยยังพบข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา คือ ควรมีการศึกษาวิจัยวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน เพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมในระดับมัธยมศึกษา และข้อเสนอแนะที่ใช้ในการวิจัยครั้งต่อไป คือ ควรมีการศึกษาวิจัยในด้านความคงทนของทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมในด้านการควบคุมอารมณ์ ด้านปฏิสัมพันธ์พูดคุยกับเพื่อน ด้านการทำกิจกรรมกลุ่ม ด้านการช่วยเหลือเพื่อน และด้านการยอมรับผู้อื่น

คำสำคัญ : เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน, ทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติก,เรียนร่วม

Research Title	The Results of Learning Management Together to Improve Social Skills of Autistic Children with Ban Limud School Yala Province
Researcher	Phumpanit Kongsang
Faculty	Education
University	Yala Rajabhat
Year	2020

Abstract

The results of learning management together to Improve social skills of autistic children with Ban Limud school Yala Province ,The objectives of the research were

1) To study the social skills of autistic children at the level of Prathom 1 that were studied with normal children by using joint learning techniques. 2) To compare social skills. Of autistic children in Prathom 1 learning with normal children before and after using joint learning techniques, The population used in this research is 2 autistic children who can study with normal children at the level of Prathom 1 level at Ban Limut School, Muang District, Yala Province.

The result of learning management by using joint learning techniques to develop social skills of autistic children attending Ban Limud School, Yala Province can be classified into 5 areas as follows: 1) Emotional control 2) Speaking interaction Talk to friends 3) Group activities 4) Help friends 5) Regarding acceptance of others, it was found that the social skills of autistic children studied at Ban Limud School, Yala Province, after learning management was higher than before learning management. With statistical significance at .01

The research process also found useful suggestions for improving the social skills of autistic children attending Ban Limut School, Yala Province, namely 1) There should be a study and research on learning management methods using joint learning techniques To develop social skills of children with autism studying in a secondary level 2) There should be a research study on the persistence of social

skills of autistic children in a co-operation of emotional control. Regarding interaction with friends In group activities In helping friends And the acceptance of others

Keywords : joint learning techniques social skills of children with autism learn together

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาและการดูแลช่วยเหลือของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

ขอขอบคุณผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือการวิจัยในครั้งนี้ นายสุรัตน์ บุญฤทธิ์ นางสาวชุตพร ตาแก้ว และนายจักรกฤษณ์ เจริญพันธ์ ที่ได้กรุณาตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบสอบถามเรื่องผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา พร้อมทั้งได้ให้คำแนะนำ เสนอแนะสิ่งที่เป็นประโยชน์ ทำให้การศึกษางานวิจัยในครั้งนี้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณโรงเรียนลิมุด อำเภอเมือง จังหวัดยะลา ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณคณะกรรมการการพิจารณาทุนวิจัยในคณะครุศาสตร์ทุกท่านที่ให้โอกาสผู้วิจัยได้เสนองานวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งผู้วิจัยอาจกล่าวนามในที่นี้ได้หมด จึงขอขอบพระคุณท่านเหล่านี้ไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอขอบพระคุณครอบครัวที่เป็นแรงผลักดันให้ผู้วิจัยได้ทำงานวิจัยอย่างต่อเนื่อง และเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยมีความพยายามทำงานวิจัยจนประสบความสำเร็จ

พุมพินิต คงแสง

สิงหาคม 2563

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	ก
Abstract	ข
กิตติกรรมประกาศ	ง
สารบัญ	จ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ซ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	2
ขอบเขตการวิจัย	2
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
แนวคิดเกี่ยวกับเด็กพิเศษ	6
ความหมายของเด็กพิเศษ	6
ประเภทของเด็กพิเศษ	6
ข้อบ่งชี้ในการสังเกตพฤติกรรมเด็กกว่ามีอาการเป็นออทิสติก	8
แนวคิดเกี่ยวกับเด็กออทิสติก	10
ความหมายของออทิสติก	10
สาเหตุของการเกิดออทิสติก	10
ลักษณะอาการของเด็กออทิสติก	12
พฤติกรรมการเข้าสังคมของเด็กออทิสติก	15
การรักษาและการช่วยเหลือเด็กออทิสติก	16
วิธีสอนเด็กออทิสติก	18
การเรียนรู้ร่วมระหว่างเด็กพิเศษกับเด็กปกติ	19
ความเป็นมาของการเรียนรู้ร่วม	19
ความหมายของการเรียนรู้ร่วม	20
ความสำคัญของการเรียนรู้ร่วม	21

สารบัญ (ต่อ)

เรื่อง	หน้า
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (ต่อ)	
รูปแบบของการเรียนร่วม	22
ประโยชน์ของการเรียนร่วม	23
แนวคิดการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน	27
ความหมายของการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน	27
องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน	27
ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน	29
ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน	29
บทบาทของครูในการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน	31
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	33
งานวิจัยในประเทศ	33
งานวิจัยต่างประเทศ	34
กรอบแนวคิดการวิจัย	35
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	36
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	36
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	37
การเก็บรวบรวมข้อมูล	39
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้	39
บทที่ 4 ผลการวิจัย	40
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	51
สรุปผล	51
อภิปรายผล	52
ข้อเสนอแนะ	54
บรรณานุกรม	55
ภาคผนวก	58
ภาคผนวก ก แบบสอบถามสังเกตทักษะการเข้าสังคมพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็ก	
ออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา	59
ประวัตินักวิจัย	63

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
3.1	จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	36
4.1	ข้อมูลทั่วไปจำแนกตาม เพศ	40
4.2	ข้อมูลทั่วไปจำแนกตาม อายุ	40
4.3	ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคม ของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ด้านการควบคุมอารมณ์	41
4.4	ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคม ของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ด้านปฏิสัมพันธ์	42
4.5	ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคม ของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ด้านการทำกิจกรรม กลุ่ม	44
4.6	ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคม ของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ด้านการช่วยเหลือ เพื่อน	46
4.7	ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคม ของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ด้านการยอมรับผู้อื่น	48
4.8	คะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติก เรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ก่อนและหลังการทดลอง	49
4.9	การเปรียบเทียบทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน	50

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
2.1	กรอบแนวคิดการวิจัย	35

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้รับรองสิทธิคนพิการ 4 ด้าน สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ 1) ด้านความคุ้มครอง หมวด 1 บททั่วไปมาตรา 4 กำหนดให้สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครองอย่างสมศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามรัฐธรรมนูญเสมอกัน 2) ด้านความเสมอภาค หมวด 3 มาตรา 7 ภาครัฐจะเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมที่มีความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สุขภาพ สถานะบุคคล สถานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองที่ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญไม่ได้ 3) ด้านสิทธิการรับบริการสาธารณสุข มาตรา 3 หมวดที่ 47 กำหนดให้บุคคลยากไร้มีสิทธิได้รับบริการสาธารณสุขโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และบุคคลมีสิทธิได้รับการป้องกันและขจัดโรคติดต่ออันตรายจากรัฐโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และหมวดที่ 4) ด้านการศึกษา หมวด 5 มาตรา 54 กำหนดให้รัฐต้องดำเนินการให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาเป็นเวลา 12 ปี ตั้งแต่วัยเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย นับวันจำนวนคนพิการเพิ่มมากขึ้นจากหลายสาเหตุ เช่น ความชรา ความเจ็บป่วย และอุบัติเหตุ อย่างไรก็ตามสังคมไทยได้ตระหนักและเห็นความสำคัญของคนพิการเพิ่มมากขึ้น เห็นได้จากการจัดตั้งหน่วยงานความสวดก เช่น ที่นั่งที่จอดรถ ห้องน้ำ บันไดเลื่อน ล่ามภาษามือในการประชุม เป็นต้น อีกทั้งยังจัดเบี้ยยังชีพคนพิการ คนละ 800 บาท และหากเป็นผู้สูงอายุจะได้เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุคนละ 700 -1,100 บาท ควบคู่กับเบี้ยยังชีพคนพิการอีกด้วย (สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา, 2560 หน้า 42)

เด็กออทิสติกเป็นเด็กที่มีความบกพร่องอีกกลุ่มหนึ่งที่ถูกระหวางที่ 2 (พ.ศ. 2537) ออกตามความพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 จัดไว้ในความพิการประเภทที่ 4 คือ กลุ่มความพิการทางด้านจิตใจ หรือพฤติกรรม ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม มักขาดทักษะในการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อน ควรส่งเสริมให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ปกครองและเพื่อน ด้วยความรักความเอาใจใส่ จะส่งผลให้เด็กเรียนรู้ในการปรับตัวในสังคมอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการเรียนแบบกลุ่มเล็กๆ ฝึกให้เด็กแก้ปัญหาด้วยกระบวนการกลุ่ม เปิดโอกาสให้นักเรียนที่มีความแตกต่างกัน เช่น เด็กที่มีความสามารถสูง ปานกลาง อ่อนรวมกลุ่มทำงานตามข้อตกลง ทุกคนในกลุ่มต้องร่วมกันรับผิดชอบเพื่อให้งานสำเร็จ (สุคนธ์ สิ้นธนานนท์, 2543 หน้า 38) การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีหลายเทคนิคที่ใช้ในการจัดกิจกรรมสำหรับผู้เรียน สำหรับ

ผู้วิจัยเห็นว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน (Learning Together) เป็นสิ่งที่เหมาะสมกับการเรียนการสอนร่วมระหว่างเด็กพิเศษกับเด็กปกติ จะทำให้เด็กพิเศษได้ช่วยเหลือเด็กปกติ มีการทำงานกลุ่ม หากครูบูรณาการการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการเรียนการสอนปกติจะช่วยเสริมสร้างพัฒนาการเด็กทางด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ สังคม และด้านสติปัญญาของเด็กได้เป็นอย่างดี

โรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลาเป็นโรงเรียนในกลุ่มตำบลท่าสาป อำเภอเมือง จังหวัดยะลา ในโรงเรียนมีทั้งเด็กปกติและเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนหลายประเภทเรียนร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นเด็กสมาธิสั้น เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ และเด็กออทิสติก ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจในการทำวิจัยเรื่องทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมในรายที่สามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติในชั้นเรียนได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้

- 1) เพื่อศึกษาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนร่วมกับเด็กปกติโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน
- 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนร่วมกับเด็กปกติก่อนและหลังการใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน

ขอบเขตการวิจัย

เพื่อให้การวิจัยในครั้งนี้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยที่ต้องการศึกษาดังนี้

1. ขอบเขตประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เด็กออทิสติกเรียนร่วมในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติได้ จำนวน 8 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงโดยเป็นเด็กออทิสติกในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สามารถเรียนร่วมได้กับเด็กปกติ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนบ้านลิมุด อำเภอเมือง จังหวัดยะลา จำนวน 2 คน

2. ขอบเขตตัวแปร

ตัวแปรต้น การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน

ตัวแปรตาม ทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติก ใน 5 ด้าน คือ ด้านการควบคุมอารมณ์ ด้านการปฏิสัมพันธ์พูดคุยกับคนอื่น ด้านการทำกิจกรรมกลุ่ม ด้านการช่วยเหลือ ด้านการยอมรับผู้อื่น

3. ขอบเขตเนื้อหา

ทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติก

4. ขอบข่ายระยะเวลา

ระยะเวลาที่ทำการวิจัยเดือนกันยายน 2562 – สิงหาคม 2563

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

เป็นแนวทางสำหรับครู ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติกในระดับประถมศึกษา ได้นำเทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันไปใช้สำหรับการพัฒนาทักษะการเข้าสังคมเพื่อให้เด็กมีความสามารถในการเข้าสังคมใกล้เคียงกับเด็กปกติ

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เกิดความเข้าใจในความหมายและขอบเขตของคำที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะไว้ดังนี้

การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่เน้นการทำงานกลุ่มแบบคละความสามารถ ประกอบด้วย นักเรียนเก่ง 1 คน นักเรียนปานกลาง 2 คน และออทิสติก 1 คน โดยจัดเป็นกลุ่มๆละ 4 คน นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันทำกิจกรรมโดยการแบ่งหน้าที่กัน โดยแต่ละคนมีโอกาสนำหน้าที่ที่ได้รับผิดชอบจำนวนเท่าๆกัน มีการทำงานร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และมีความรับผิดชอบทั้งส่วนตนและส่วนรวม เพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้

ทักษะการเข้าสังคม หมายถึง การแสดงถึงความสามารถการเข้าสังคมของเด็กออทิสติก ที่แสดงออกมาแล้วเป็นที่ยอมรับในสังคม ดังต่อไปนี้

1. ด้านการควบคุมอารมณ์ หมายถึงเด็กออทิสติกสามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้ เช่น ไม่กรี๊ดร้อง เอาแต่ใจ ไม่ก้าวร้าว ทำร้ายคนอื่น เป็นต้น
2. ด้านการปฏิสัมพันธ์พูดคุยกับบุคคลอื่น หมายถึง การที่เด็กออทิสติกสามารถปฏิสัมพันธ์พูดคุยกับเพื่อนภายในกลุ่มได้ เช่น สามารถพูดคุยได้ สบตาผู้อื่นเวลาพูดได้ เป็นต้น

3. ด้านการทำกิจกรรมกลุ่ม หมายถึง การที่เด็กออทิสติกได้มีส่วนร่วมในการเข้าร่วมกิจกรรมด้วยความเต็มใจ และมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

4. ด้านการช่วยเหลือ หมายถึง การที่เด็กออทิสติกแสดงออกถึงการช่วยเหลือเพื่อน เช่น การรู้จักแบ่งปัน การหยิบของให้เพื่อน

5. ด้านการยอมรับผู้อื่น หมายถึง การที่เด็กออทิสติกแสดงการยอมรับการช่วยเหลือจากเพื่อนในกลุ่ม เป็นต้น

เด็กออทิสติกระดับชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 1 หมายถึง เด็กออทิสติกที่สามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติได้ในระดับชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 1 ในโรงเรียนบ้านลิมุด อำเภอเมือง จังหวัดยะลา

การเรียนรู้ร่วม หมายถึง จัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษและเด็กพิการเข้าไปในระบบการศึกษาทั่วไป มีการร่วมกิจกรรมและใช้ช่วงเวลาช่วงใดช่วงหนึ่งในแต่ละวันระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษและเด็กพิการกับเด็กทั่วไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในหัวข้อต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับเด็กพิเศษ
 - 1.1 ความหมายของเด็กพิเศษ
 - 1.2 ประเภทของเด็กพิเศษ
 - 1.3 ข้อบ่งชี้ในการสังเกตพฤติกรรมเด็กว่ามีอาการเป็นออทิสติก
2. แนวคิดเกี่ยวกับเด็กออทิสติก
 - 2.1 ความหมายของออทิสติก
 - 2.2 สาเหตุของการเกิดออทิสติก
 - 2.3 ลักษณะอาการของเด็กออทิสติก
 - 2.4 พฤติกรรมการเข้าสังคมของเด็กออทิสติก
 - 2.5 การช่วยเหลือเด็กออทิสติก
 - 2.6 วิธีสอนเด็กออทิสติก
3. การเรียนร่วมระหว่างเด็กพิเศษกับเด็กปกติ
 - 3.1 ความเป็นมาของการเรียนร่วม
 - 3.2 ความหมายของการเรียนร่วม
 - 3.3 ความสำคัญของการเรียนร่วม
 - 3.4 รูปแบบของการเรียนร่วม
 - 3.5 ประโยชน์ของการเรียนร่วม
4. แนวคิดการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน
 - 4.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน
 - 4.2 องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน
 - 4.3 ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน
 - 4.4 ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน
 - 4.5 บทบาทของครูในการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยในประเทศ

5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

6. กรอบแนวคิดการวิจัย

1. แนวคิดเกี่ยวกับเด็กพิเศษ

1.1 ความหมายของเด็กพิเศษ

วารีย์ ถิระจิตร (2535 : 2) ให้ความหมายว่า เด็กที่มีความผิดปกติทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ซึ่งความผิดปกตินี้รุนแรง ถึงขั้นกระทบกระเทือนต่อพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็ก วงพักตร์ ภูพันธ์ศรี (2540 : 2) ให้ความหมายว่า เด็กที่มีลักษณะการเจริญเติบโตและพัฒนาการที่แตกต่างไปจากเด็กปกติอย่างเห็นได้ชัดในเรื่องของสติปัญญา (Intellectual) ร่างกาย (Physical) อารมณ์ (Emotion) และสังคม (social)

สรุปได้ว่า เด็กพิเศษ หมายถึง เด็กที่มีลักษณะความผิดปกติทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม และมีลักษณะที่เบี่ยงเบนไปจากเด็กปกติ ซึ่งทำให้มีอุปสรรคในการที่จะเรียนหรือทำกิจกรรมร่วมกับบุคคลอื่น

1.2 ประเภทของเด็กพิเศษ

สุขพัชรา ชิมเจริญ (2544 : 2-6) กล่าวว่า ลักษณะของเด็กพิเศษ หรือ ผิดปกติทางร่างกาย สติปัญญา และทางจิตใจ แบ่งออกเป็น 9 ประเภท ดังนี้

1. บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

หมายถึง คนที่มีพัฒนาการล่าช้ากว่าคนปกติทั่วไป ทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม ภาษา เมื่อวัดสติปัญญาโดยใช้แบบทดสอบแล้วมีสติปัญญาน้อยกว่าบุคคลปกติและความสามารถในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมต่ำกว่าเกณฑ์ปกติอย่างน้อยสองทักษะ หรือมากกว่า เช่น ทักษะสื่อความหมาย การดูแลตนเอง การดำรงชีวิตในบ้าน การควบคุมตนเอง สุขอนามัย และความปลอดภัย การเรียนวิชาเพื่อชีวิตประจำวัน การใช้เวลาว่าง การทำงาน ทักษะทางสังคม เป็นต้น เรื่องลักษณะความบกพร่องทางสติปัญญาจะแสดงอาการ

2. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

หมายถึง บุคคลที่สูญเสียการได้ยินตั้งแต่ระดับน้อยไปถึงระดับรุนแรง จนไม่สามารถฟังเสียงได้เหมือนคนปกติ ซึ่งอาจจะเป็นคนหูตึง หรือหูหนวกก็ได้ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

- คนหูหนวก หมายถึง บุคคลที่สูญเสียการได้ยินจนไม่สามารถรับข้อมูลผ่านทาง การได้ยิน ไม่ว่าจะใช้หรือไม่ใช้เครื่องช่วยฟังก็ตาม โดยทั่วไปหากตรวจการได้ยินจะสูญเสียการได้ยิน ประมาณ 90 เดซิเบล ขึ้นไป ไม่สามารถได้ยินเสียงพูดเบา ๆ อาจรับรู้เสียงดังเสียงได้จาก การ

สั้นสะท้อน ไม่สามารถใช้งานได้ยินให้เป็นประโยชน์ได้เต็มประสิทธิภาพ คนหูหนวกสูญเสียการได้ยินมาตั้งแต่กำเนิดหรือสูญเสียการได้ยินภายหลัง

- คนหูตึง หมายถึง บุคคลที่มีการได้ยินเหลืออยู่บ้าง สามารถได้ยินได้ ไม่ว่าจะใช้เครื่องช่วยฟังหรือไม่ก็ตาม หากตรวจการได้ยินจะพบว่ามี การสูญเสียการได้ยินน้อยกว่า 90 เดซิเบล

3. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็น

หมายถึง บุคคลที่สูญเสียการเห็นตนเองไม่สามารถรับการปรึกษาได้โดยการเห็น หรือใช้สายตาได้ตามปกติ แต่สามารถศึกษาเล่าเรียนได้โดยวิธีต่างไปจากคนที่มองเห็นปกติ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

- คนตาบอด หมายถึง บุคคลที่สูญเสียการเห็นมากจนไม่สามารถอ่านหนังสือธรรมดาได้ ต้องสอนอ่านและเขียนอักษรเบรลล์ หรือใช้วิธีการฟังแอบบันทึกเสียง หรือเครื่องบันทึกเสียงต่าง ๆ และมีความสามารถในการมองเห็นของตาข้างที่ดีหลังจากได้รับการแก้ไขแล้ว อยู่ระหว่าง 20 ส่วน 200 ฟุต มีลานสายตาแคบกว่า 20 องศา

- คนตาบอดบางส่วน หรือ คนที่มีการเห็นเลือนราง หมายถึง บุคคลที่สูญเสียการเห็นแต่ยังสามารถอ่านอักษรตัวพิมพ์ที่มีขนาดใหญ่ได้ โดยต้องใช้แว่นขยายหรืออุปกรณ์พิเศษบางอย่างที่ทำให้ความชัดเจนของการเห็นในข้างที่ดี เมื่อแก้ไขแล้วอยู่ในระดับ 20 ส่วน 60 ฟุต ถึง 20 ส่วน 200 ฟุต มีลานสายตาแคบกว่า 30 องศา

4. บุคคลที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

หมายถึง บุคคลที่มีความบกพร่องทางการรับรู้ หรือทางการเรียนรู้ที่มีความผิดปกติอย่างเดียว หรือหลายอย่าง ทำให้เกิดปัญหาทางการฟัง การอ่าน การพูด การเขียน การสะกด การคำนวณ การใช้เหตุผล การรวบรวมความคิด ซึ่งความผิดปกตินี้ไม่ใช่เกิดจากภาวะบกพร่องทางการเห็น การได้ยินทางร่างกาย ทางสติปัญญา ทางอารมณ์ แต่เป็นภาวะทางสมองที่มีความผิดปกติทำให้การแปลภาพ การแปลเสียง หรือการรับรู้ แปรปรวนไปจากเดิม เด็กบางคนมองเห็นหนังสือกลับหลัง เด็กบางคนไม่สามารถแปลความหมายหรือการเข้าใจจากการได้ยิน เด็กบางคนไม่เข้าใจตัวเลขและความหมายของตัวเลข

5. บุคคลที่มีปัญหาทางพฤติกรรมหรืออารมณ์

หมายถึง บุคคลที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากบุคคลทั่วไป และพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนนี้ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ต่อตนเองและผู้อื่น พฤติกรรมที่เบี่ยงเบนนี้เป็นผลมาจากความขัดแย้งระหว่างบุคคลกับสภาพแวดล้อมรอบตัว หรือความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายใน เรื่องปัญหาทางพฤติกรรมนั้นเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ไม่เป็นที่ยอมรับทางสังคมและวัฒนธรรม

6. บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือสุขภาพ

หมายถึง บุคคลที่มีความผิดปกติ บกพร่องหรือสูญเสียอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย ทำให้ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ดีหรือมีอาการเกร็ง คือ อาการตึงของกล้ามเนื้อ ส่วนใดส่วนหนึ่งหรือหลายส่วน ควบคุมการทรงตัวได้ยากหรือไม่ได้เลย มีการเคลื่อนไหวของแขนและขาไม่สัมพันธ์กัน มีอาการสั้น เดินเซ หรืออาจเป็นบุคคลที่บกพร่องเนื่องจากสุขภาพ หรืออุบัติเหตุ อาการชัก โรคเรื้อรัง โรคติดต่อ สามารถแบ่งเป็น

- บกพร่องทางระบบประสาท เช่น บุคคลสมองพิการ ไม่ใช่บุคคลปัญญาอ่อน แต่หมายถึง สมองที่ใช้ควบคุมกล้ามเนื้อส่วนใดส่วนหนึ่งบกพร่องหรือสูญเสีย ทำให้มีปัญหาในการเคลื่อนไหว ซึ่งแต่ละคนจะมีลักษณะที่แตกต่างกัน เช่น กล้ามเนื้ออ่อนแรง หรือกล้ามเนื้อเกร็งเคลื่อนไหวช้า ทรงตัวได้ไม่ดี ซึ่งแต่ละคนมีมากน้อยแตกต่างกันตามความบกพร่องจะเห็นได้จากแรกเกิดจนถึงอายุประมาณ 7 ปี

- บกพร่องทางระบบกล้ามเนื้อและกระดูก เช่น กล้ามเนื้อเปลี่ยน ไขข้ออักเสบ

- ไม่สมประกอบมาแต่กำเนิด เช่น น้ำคั่งในสมอง แขน ขาด้วนหรือขาด แขน ขามีขนาดเล็กหรือใหญ่ผิดปกติ

- สภาพบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพอื่น ๆ ได้แก่ ปกป้องจากอุบัติเหตุ ไฟไหม้ แขนขาขาด โรคติดต่อ เช่น โปลิโอ การได้รับอันตรายจากการคลอด หรือบกพร่องเนื่องจากสุขภาพ เช่น โรคหืด โรคหัวใจ โรคปอด โรคเอชส์

7. บุคคลออทิสติก

หมายถึง บุคคลที่มีความบกพร่องทางพัฒนาการด้านสังคม ภาษาและการสื่อความหมาย พฤติกรรม อารมณ์ และจินตนาการ ซึ่งมีสาเหตุเนื่องมาจากการทำงานในหน้าที่บางส่วนของสมองผิดปกติไป และความผิดปกตินั้นพบได้ก่อนวัย 30 เดือน

8. บุคคลที่บกพร่องทางการพูดและภาษา

หมายถึง บุคคลที่มีความบกพร่องในเรื่องการออกเสียงพูด เช่น เสียงผิดปกติ อัตราความเร็วและจังหวะการพูดผิดปกติ หรือ คนที่มีความบกพร่องในเรื่องการเข้าใจและการใช้ภาษาพูด การเขียน ตลอดจนระบบสัญลักษณ์ที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งอาจเกี่ยวกับรูปแบบภาษา เนื้อหาของภาษาและหน้าที่ของภาษา

9. บุคคลพิการซ้ำซ้อน

หมายถึง บุคคลที่มีความบกพร่องตั้งแต่ 2 อย่างขึ้นไปในบุคคลเดียวกัน อาจแบ่งตามลักษณะได้ตามความพิการที่เห็นชัดเจน เช่น บกพร่องทางสติปัญญาพร้อมกับบกพร่องอื่น ๆ เช่น

ร่างกาย ออทิสติก สมาธิสั้น ลักษณะความพิการซ้อนมากกว่า 2 อย่าง และมีความต้องการพิเศษแตกต่างกัน ต้องได้รับการช่วยเหลือตามความต้องการเพื่อพัฒนาตามศักยภาพของแต่ละบุคคล

1.3 ข้อบ่งชี้ในการสังเกตพฤติกรรมเด็กว่ามีอาการเป็นออทิสติก

ข้อบ่งชี้ในการสังเกตพฤติกรรมเด็กว่ามีอาการน่าสงสัยเป็นออทิสติกหรือไม่นั้น อาจสังเกตได้จากหัวข้อ ต่อไปนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2543 : 3-5)

1. มีการสูญเสียทางปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ได้แก่

- ไม่สามารถแสดงถึงการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่น เช่น ไม่สบตากับผู้ใด ไม่แสดงออกทางสีหน้าหรือกิริยาท่าทางแต่อย่างไร
- ไม่มีความสามารถจะผูกสัมพันธ์กับใครให้เป็นเพื่อนได้
- ขาดการแสวงหาเพื่อที่จะเล่นสนุกกับใคร ไม่แสดงความสนใจที่จะร่วมงานกับใคร ไม่สามารถร่วมกันทำประโยชน์ต่อส่วนรวมกับผู้อื่นได้
- ไม่สามารถมีการติดต่อทางสังคมและการแสดงออกทางอารมณ์ให้เหมาะสมเมื่ออยู่ในสังคม

2. มีการสูญเสียทางการสื่อความหมาย ได้แก่

- มีความล่าช้า หรือไม่มีการพัฒนาในด้านภาษาและการพูด หรือไม่สามารถใช้กิริยาท่าทางในการสื่อความหมายกับผู้อื่น
- บางรายพูดได้แล้ว แต่ไม่สามารถสนทนาโต้ตอบกับผู้อื่นได้อย่างเหมาะสม
- มักพูดซ้ำ ๆ ในสิ่งที่ตนเองต้องการจะพูดและตนเองสนใจโดยไม่สนใจว่าจะมีผู้อื่นฟังหรือไม่
- ไม่สามารถเล่นสมมุติได้ด้วยตนเอง หรือไม่สามารถเล่นลอกเลียนแบบที่เคยพบเห็นในสังคมได้อย่างเหมาะสมตามวัย

3. มีพฤติกรรม ความสนใจในการกระทำซ้ำ ๆ ได้แก่

- มีพฤติกรรมซ้ำ ๆ อย่างเดียว หรือมากกว่าหนึ่ง โดยเฉพาะที่ผิดปกติอย่างชัดเจน เช่น สนใจพัดลมที่กำลังหมุนได้ทั้งวัน
- ไม่สามารถยืดหยุ่นในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวันที่เคยทำซ้ำ ๆ เป็นประจำได้ โดยต้องกระทำตามขั้นตอนเหมือนเดิมทุกครั้ง มีการเคลื่อนไหวซ้ำ ๆ เช่น กระดิกนิ้วไปมา การโบกมือไปมา การหมุนมือ การหมุนตัวไปรอบ ๆ เป็นต้น
- มีความสนใจกับส่วนใดส่วนหนึ่งของวัตถุหรือของเล่น เช่น ถ้าสนใจรถ อาจหมุนล้อใดล้อหนึ่งเล่นเท่านั้น โดยไม่สนใจส่วนอื่น ๆ ของรถ

สรุปได้ว่า อาการแรกเริ่มที่เราจะสามารถสังเกตเห็นความผิดปกติในเด็กออทิสติกนั้น สิ่งที่เห็นชัดเจนคือ เด็กจะมีความบกพร่องด้านการพูด เช่น ไม่พูด หรือพูดได้ช้ากว่าวัยมาก การพูดก็จะพูด

ในแบบไม่มีความหมาย พูดภาษาแปลก ๆ พูดคำซ้ำ ๆ พูดเลียนแบบโดยไม่เข้าใจความหมาย และไม่สามารถนำมาสื่อสารได้ มักจะพูดคนเดียววิงว้าง ๆ ไม่พูดกับใคร เสียงพูดก็มักเพี้ยนทั้งจังหวะ ความชัดเจน น้ำหนัก นอกจากบกพร่องด้านการพูดแล้ว คนที่เป็นออทิสติกมักมีปัญหาบกพร่อง ด้านการเรียนรู้ รับรู้ ด้านสังคม อารมณ์ และในบางรายจะพบความบกพร่องด้านสติปัญญารวมอยู่ด้วย โดยด้านสังคมมักไม่สนใจผู้อื่น ไม่ชอบการสัมผัส ไม่แสดงความรักผูกพันกับใครทั้งสิ้น แม้แต่พ่อแม่ หรือคนใกล้ชิด

2. แนวคิดเกี่ยวกับเด็กออทิสติก

2.1 ความหมายของออทิสติก

เด็กออทิสติก (Autistic Child) หมายถึง เด็กที่มีความผิดปกติทางการพัฒนาที่เกี่ยวข้องกับสังคม อารมณ์ และการสื่อสารอย่างรุนแรง อาจมีหรือไม่มีปัญญาอ่อนร่วมด้วย เด็กประเภทนี้ยังไม่มีชื่อเรียกภาษาไทย ยังคงเรียกตามคำเดิมในภาษาอังกฤษว่า ออทิสซึม (Autism) เป็นคำนามที่เรียกโรคนี้ ส่วนเด็กที่มีอาการของโรคนี้เรียกว่า “เด็กออทิสติก” (Autistic Child) สาเหตุที่แท้จริงของการเป็นเด็กออทิสติกยังไม่ทราบแน่ชัด แต่นักวิชาการจำนวนมากมีความเชื่อว่า มีสาเหตุสำคัญ 2 ประการ คือ สาเหตุความบกพร่องทางระบบชีววิทยาของร่างกาย รวมถึงความผิดปกติในสมอง ความผิดปกติของระบบประสาท ซึ่งก่อให้เกิดความบกพร่องในการเรียนรู้ ส่วนสาเหตุอีกประการหนึ่งเกิดจากสิ่งแวดล้อม รวมไปถึงการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ การให้ความช่วยเหลือเด็กเหล่านี้ ต้องใช้ความอดทนจริงจัง มีความรู้ประสบการณ์และการช่วยเหลืออย่างต่อเนื่อง โดยความร่วมมือของบุคลากรหลาย ๆ ด้าน เช่น แพทย์ พยาบาล นักจิตวิทยา ครูฝึกพูด ครูการศึกษาพิเศษ นักสังคมสงเคราะห์ พ่อแม่ ผู้ปกครอง และผู้ใกล้ชิดเด็กเหล่านี้

2.2 สาเหตุของการเกิดออทิสติก

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2545 : 209) แนวคิดใหญ่ ๆ 2 แนวคิด ที่อธิบายสาเหตุของการเกิดภาวะออทิสติก คือ

1. สาเหตุจากสภาวะจิตใจ

ภาวะออทิสซึมในเด็กเกิดจากความสัมพันธ์ทางลบในครอบครัว เด็กใช้กลไกป้องกันตัวเองหลบไปอยู่ในโลกของตัวเอง เพื่อหลีกเลี่ยงความรู้สึกกดดันและการปฏิเสธของพ่อแม่ผู้ปกครอง (ทั้งในระดับสำนึกหรือใต้อำนึก) ความกังวลของเด็กทารกที่เกิดใหม่ รวมทั้งความเพ้อฝันในระดับจิตใต้สำนึกของเด็กทารกในครรภ์

2. สาเหตุทางชีววิทยา

ในปี 1960 มีการค้นพบว่ากลุ่มอาการฟราจีลเอกซ์ (Fragile X syndrome) เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดภาวะออทิซึม และมักจะเกิดกับเด็กชายมากกว่าเด็กหญิง อย่างไรก็ตามการค้นคว้าปัจจุบันอธิบายว่า กลุ่มอาการฟราจีลเอกซ์ มีสาเหตุหลักของการเกิดภาวะออทิซึม

ปัจจุบันนี้มีการยอมรับกันมากกว่าสาเหตุสำคัญต่อความบกพร่องของ Central nervous system ซึ่งอาจเกิดจากเซลล์ของสมองที่ผิดปกติและความไม่สมดุลของสารเคมีของระบบประสาท และยังพบว่ามีความผิดปกติของบางตำแหน่งในสมองของเด็กกลุ่มนี้ เมื่อเทียบกับสมองของเด็กปกติ เช่น มีการพบความผิดปกติในส่วนที่เรียกว่า “vermis” ซึ่งอยู่ในสมองน้อย (cerebellum) ทำให้เด็กกลุ่มนี้มีปัญหาทางด้านสติปัญญาและการเรียนรู้

วินัดดา ปิยะศิลป์ (2537 : 24) กล่าวว่า สาเหตุของการเกิดออทิสติกสรุปได้ 3 รูปแบบ คือ

1. มีพยาธิสภาพที่ผิดปกติในสมอง จึงเป็นเหตุให้เกิดอาการเฉพาะออกมา ซึ่งพบอาการออทิสติกร่วมกับเด็กที่มีเนื้อสมองอักเสบในวัยทารก, เด็กที่เกิดจากแม่เป็นหัดเยอรมันขณะตั้งครรภ์ การชักชนิด Infantile spasm, Tuberous sclerosis (โรคทางกรรมพันธุ์ที่มีความผิดปกติของเนื้อสมองและผิวหนัง) เด็กที่ขาดอากาศขณะคลอด เป็นต้น เมื่อตรวจคลื่นสมองมักพบว่ามีความผิดปกติได้สูง บางรายงานพบว่าพบความผิดปกติชัดเจนจาก การตรวจเอกซเรย์พิเศษที่ระบบประสาท

2. ไม่มีพยาธิสภาพชัดเจน แต่มีผลกระทบต่อการทำงานของสมองโดยผ่านทางสารเคมีที่มีระดับผิดปกติ ซึ่งขณะนี้อยู่ในระหว่างการศึกษาอย่างมากมาย

3. กรรมพันธุ์ ซึ่งเป็นสาเหตุอยู่เบื้องหลัง เนื่องจากพบโรคนี้ร่วมกับโรคที่มีความผิดปกติทางพันธุกรรม เช่น Tuberous sclerosis , fragile Syndrome และพบออทิสติกในครอบครัวได้

สรุปได้ว่าการเกิดออทิสติกนี้ อาจเกิดใน 2 ลักษณะ คือ เป็นมาตั้งแต่แรกเกิด ซึ่งมักทำให้เด็กไม่ค่อยแสดงพัฒนาการด้านการสื่อสารกับคนอื่นเลย และอีกลักษณะหนึ่ง คือเป็นออทิสติกในภายหลัง โดยเด็กแรกเกิดนั้น เด็กมีพัฒนาการปกติทุกอย่าง พยายามติดต่อสื่อสารเรียนรู้ภาษา เข้าใจภาษาพูด และบางคนอาจส่งเสียงหรือพูดคำที่มีความหมายได้ระดับหนึ่ง แต่ต่อมาเด็กกลับพูดน้อยลง และหยุดพูดหยุดสื่อสารในที่สุด รวมทั้งพัฒนาการด้านอื่น ๆ ก็ถดถอยลง สำหรับสาเหตุของการเกิดนั้น ปัจจุบันยังไม่มีการค้นพบชัดเจนว่ามาจากสาเหตุใด แต่เชื่อว่าน่าจะเกิดจากหลายสาเหตุ ทั้งพันธุกรรม ความไม่สมดุลของสารเคมี ซึ่งทำให้สมองทำงานผิดปกติไป การเจ็บป่วยหรือการติดเชื้อในสมอง การบาดเจ็บบริเวณสมอง ความผิดปกติระหว่างตั้งครรภ์หรือการคลอด รวมทั้งเรื่องมลภาวะ เช่น สารตะกั่ว เป็นต้น

2.3 ลักษณะอาการของเด็กออทิสติก

กระทรวงศึกษาธิการ (2543 : 5) กล่าวว่า ลักษณะอาการของเด็กออทิสติกมีหลากหลายและแตกต่างกัน พอสรุปได้ ดังนี้

ความบกพร่องทางการปฏิสัมพันธ์สังคม

- มีความบกพร่องทางการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล
- ไม่สนใจใคร เฉยเมย ไม่แสดงออกทางสีหน้าและกิริยาท่าทาง
- กระทบกับคนอื่นเหมือนสิ่งของ เช่น ถ้าไม่พอใจใครจะดึงมือเอาไปทิ้งข้างถังขยะ
- ไม่มีปฏิกิริยาต่อสัมพันธ์ภาพของบุคคล เวลาอุ้มกอดเด็กจะไม่กอดตอบ ทำตัวแข็งแ่นไปมาไม่รู้จักเอามือโอบกอดผู้อุ้ม เพื่อป้องกันไม่ให้ตนเองพลัดตกเหมือนเด็กปกติ
- แสดงพฤติกรรมไม่รู้ร้อนรู่หนาว ไม่รู้จักช่วยตนเองให้พ้นอันตราย เช่น ถูมดกัด ก็ไม่ปัดมดออกจากตัวหรือเดินหนีจากมด อาจยืนร้องซี้ด ๆ หรือบางคนก็เฉยเมยจนกว่าจะมีคนเข้าไปช่วย

- ไม่สามารถลอกเลียนแบบการกระทำของผู้อื่นได้ เช่น การโบกมือบ้ายบาย เด็กปกติจะทำได้ แต่เด็กออทิสติกอาจโบกมือโดยหันฝ่ามือเข้าหาหน้าตนเอง หรือการส่งจูบ เด็กออทิสติกจะเอาหลังมือแตะปาก

- เล่นกับใครไม่เป็น เช่น การโยน การรับลูกบอล การเตะลูกบอล เด็กออทิสติกอาจเข้าไปแย่งลูกบอลมาก่อนไว้คนเดียว ไม่โยนหรือเตะต่อให้กับผู้อื่น

- ไม่สนใจจะมีเพื่อน ไม่สามารถผูกมิตรกับใครได้ ไม่สนใจที่จะมีปฏิสัมพันธ์ด้านสังคมกับผู้อื่น มักอยู่ในโลกของตนเอง

ความบกพร่องด้านการสื่อสาร

- ไม่สามารถแสดงพฤติกรรมสื่อความหมายได้เลย ไม่มีการส่งเสียง ไม่แสดงออกทางสีหน้า ไม่แสดงอาการโกรธ ดีใจ เสียใจ หัวเราะ ฯลฯ

- ความผิดปกติในการพูด บางคนพูดดังมากทั้ง ๆ ที่ตรวจหูแล้วปกติ บางคนพูดเสียงเบามาก บางคนพูดเสียงสูง เสียงต่ำ บางคนพูดเหมือนเสียงดนตรี บางคนก็พูดในเสียงระดับเดียว

- ความผิดปกติในรูปแบบและเนื้อหาของารพูด ชอบพูดซ้ำซาก วนไปวนมาอยู่กับเรื่องที่ตนเองสนใจ เด็กออทิสติกบางคนพูดได้ แต่ไม่เข้าใจความหมาย พูดเพ้อเจ้อเรื่อยเปื่อย

- ไม่สามารถสนทนากับใครได้นาน มักจะพูดเรื่องที่ตนเองสนใจเท่านั้น โดยไม่สนใจว่าใครจะพูดเรื่องอะไร

- เด็กออทิสติกจะขาดจินตนาการ และไม่สามารถเล่นสมมุติได้ เช่น การเล่นรถไฟ (เด็กเดินเกาะเอาต่อ ๆ กัน แล้วออกเสียงแตรรถไฟ) เขาจะไม่เข้าใจและจะบอกว่าไม่ใช่รถไฟ

มีการกระทำและความสนใจซ้ำซากอย่างชัดเจน

- มีการเคลื่อนไหวร่างกายที่ซ้ำ ๆ เช่น สะบัดมือ เคาะมือ เขย่งเท้า คลานไปตามพื้น กระโดดขึ้นลงซ้ำ ๆ ถือของเล็ก ๆ ไว้ในมือ เช่น เศษกระดาษ ถ้ามีใครแอบเอาไปทิ้ง จะตามหาทั้งวัน จนพบ ถ้าไม่พบจะกรีดร้องไม่ยอมหยุด

- คิดหมกมุ่น หรือสนใจเฉพาะส่วนใดส่วนหนึ่งของสิ่งของ เช่น ชอบถือรถยนต์คันเล็ก ๆ จะเอามือหมุนล้อใดล้อหนึ่งเท่านั้น บางคนเล่นเฉพาะในมือเปิดปิดประตู จะเล่นเฉพาะบางส่วน ซึ่งต่างจากเด็กปกติ บางคนชอบเอามือไปแตะหรือรูปราวบันไดก็จะเดินขึ้นลงรูปราวบันได อยู่ได้นาน ๆ ซ้ำ ๆ เป็นชั่วโมง

- ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบ ๆ ตัว หรือเรื่องกิจวัตรประจำวัน เช่น ถ้าไปโรงเรียนต้องเข้าทางประตูขวา ก็จะต้องเดินไปเข้าประตูขวาทุกวัน เปลี่ยนแปลงไม่ได้ การรับประทานอาหารก็ต้องแบบเดิม บางคนอาจรับประทานกับไข่เจียวทั้งปีไม่ยอมเปลี่ยนไม่รับประทานอาหารอย่างอื่น

- มีความสนใจขอบเขตที่จำกัด และหมกมุ่นสนใจแต่สิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น สนใจใบพัดลมที่หมุน โดยไม่สนใจส่วนประกอบอื่นๆของพัดลม ถ้าवादรูปคนก็จะไม่สนใจจะวาดรายละเอียดส่วนอื่น ๆ ของร่างกาย อาจเน้นเฉพาะสร้อยคอ หรือลวดลายของเสื้อผ้า โดยไม่สนใจจะวาดใบหน้า แขน ขา

อาการต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น อาจพบในช่วงอายุ 2 ปีครึ่ง ถึง 3 ปี พ่อแม่ ผู้ใกล้ชิด และกุมารแพทย์ จะสังเกตเห็นความผิดปกติของเด็กได้ตั้งแต่วัยทารก บางรายอาจพบได้ตั้งแต่อายุ 4 เดือน และจะต้องกระตุ้นพัฒนาการทันทีที่พบ เพื่อให้เด็กได้สามารถพัฒนาได้เร็วยิ่งขึ้นจนเกือบเท่ากับเด็กปกติ

วินดา รัตนมงคล (2546 : 53) กล่าวว่า ลักษณะของเด็กออทิสติก สรุปได้ดังต่อไปนี้

ความผิดปกติทางด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น เช่น มีปฏิสัมพันธ์ทางเดียว ไม่สนใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัว เช่น เรียกแล้วไม่หัน การเพ่ง และการมองแปลกกว่าเด็กอื่น มองทะลุ ทะลวง มองผู้คนผ่านไป ไม่สบตาผู้อื่น เลี่ยงการสบตา ไม่ค่อยเข้าใจกับกฎเกณฑ์ของสังคม ขาดความเข้าใจในเรื่องเพื่อน ชอบเล่นอยู่คนเดียว ไม่เล่นกับเด็กอื่น มีบุคลิกไม่เป็นธรรมชาติ เช่น เข้าหาผู้คนแบบประชิดตัว แสดงอาการแปลก ๆ หัวเราะอย่างไม่มีเหตุผล กลัวในสิ่งที่ไม่ควรกลัว เช่น กลัวคน สัตว์ สิ่งของ เป็นต้น

ความผิดปกติทางภาษาและการสื่อสาร เช่น ไม่พูด พูดซ้ำ พูดเหมือนนกแก้ว นกขุนทอง พูดภาษาที่ผู้อื่นฟังไม่เข้าใจ การเปล่งเสียงพูด ความดั่ง จังหวะ และความเร็วในการพูดแปลก ๆ ไม่เข้าใจความหมายของการพูด เช่น ไม่เข้าใจว่าเป็นประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบ แต่เด็กจะต้องพูดตาม มีปัญหาในการใช้หลักภาษา ในการเรียบเรียงประโยค พูดเฉพาะในสิ่งที่ตนสนใจ

ไม่สนใจว่าใครจะฟังหรือไม่ พูดซ้ำ ๆ ถามคำถามซ้ำ ๆ มีปัญหาสื่อสารภาษาท่าทาง เช่น ผงกหัว และ สายหัวไม่เป็น ซีนัวไม่เป็น เมื่อต้องการสิ่งของใดจะจับมือผู้อื่นทำให้ หรือพาไปหาสิ่งที่ตัวเองต้องการ ไม่เข้าใจในการแสดงออกของสีหน้า หน้าตาจะเฉยเมย เป็นต้น

ความผิดปกติทางการเล่นและการจินตนาการ เช่น ไม่มีจินตนาการในการเล่น เล่นสมมุติไม่เป็น ไม่สามารถแยกแยะระหว่างเรื่องจริงกับเรื่องสมมุติได้ ชอบเล่นคนเดียว ไม่ชอบเข้ากลุ่ม ขาดความคิดสร้างสรรค์ ขาดการเลียนแบบ มีปัญหาในการประยุกต์ความรู้ที่ได้เรียนรู้มาแล้ว นำไปใช้กับสถานการณ์อื่นที่คล้ายกัน

ความผิดปกติทางด้านอารมณ์ พฤติกรรม เช่น มีอารมณ์แปรปรวนง่าย เดียวดีเดียวร้าย หงุดหงิดง่าย เมื่อขัดใจในสิ่งที่ชอบ เวลาโกรธมีอารมณ์รุนแรง โมโหร้าย เกรี้ยวกราดมาก มีความผิดปกติทางพฤติกรรมแปลก ๆ เช่น เดินงุ่มง่าม หัวเราะอย่างไม่มีเหตุผล เดินเขย่งปลายเท้า หมุนตัว ตีลังกา สะบัดมือไปมา

ความผิดปกติทางด้านความสนใจในกิจกรรมและการกระทำ เช่น หมกมุ่นกับกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งนานเกินไป มีความสนใจในระยะสั้น ๆ ชอบทำอะไรซ้ำ ๆ ชอบมองสิ่งที่หมกมุ่นได้ เช่น พัดลม ล้อรถหมุน ปฏิเสธที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลงกิจวัตรประจำวัน เช่น กินอาหารเดิม ๆ ซ้ำ ๆ แต่งตัวตามลำดับขั้นตอน เดินทางเส้นทางเดิม ของใช้ต้องเป็นอันนี้สิ่งนี้เป็นต้น

ความผิดปกติทางด้านกล้ามเนื้อและการเคลื่อนไหว เช่น มีปัญหาในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ ในเรื่องการทรงตัว การยืน การเดิน การเคลื่อนไหว มีปัญหาในการใช้กล้ามเนื้อเล็ก เช่น การเขียน การหยิบจับ มีปัญหากล้ามเนื้อเกร็งและอ่อนแรง

ความผิดปกติทางด้านประสาทสัมผัส ระบบประสาทสัมผัสทั้งห้า มีการรับรู้แตกต่างจากคนปกติทั่วไป ซึ่งอาจมีความไวซ้ากว่าหรือละเอียดอ่อนกว่าปกติ เช่น สัมผัสทางหู เด็กบางคนอาจได้ยินเสียงที่ผู้คนทั่วไปไม่ได้ยิน เช่น เสียงใบไม้ไหว เด็กบางคนทนไม่ได้กับเสียงบางเสียง เช่น เสียงนกหวีด เสียงรถไฟ เสียงน้ำไหล เสียงลมพัด เป็นต้น สัมผัสทางตา ภาพบางภาพ สีบางสี ซึ่งเสียงและภาพเหล่านี้สร้างความเจ็บปวดให้กับเด็กมาก เด็กจะกรี๊ดร้องและหวาดกลัว สัมผัสทางจมูก กลิ่นบางอย่าง เช่น กลิ่นอาหาร น้ำหอม กลิ่นสัตว์ เด็กจะไม่ชอบ สัมผัสทางปาก เช่น รสชาติอาหาร บางชนิดทางผิวหนัง เช่น เสื้อผ้าบางชนิด การกอดการสัมผัส เป็นต้น ซึ่งเสียง ภาพ กลิ่น รส และสัมผัสเหล่านี้ สร้างความเจ็บปวดให้กับเด็กมาก เด็กอาจแสดงอาการกรี๊ดร้อง และหวาดกลัว

ความสามารถพิเศษ เด็กบางคนมีความสามารถพิเศษในบางด้าน ซึ่งเป็นการดี ที่จะค้นหาและส่งเสริมให้เด็กได้แสดงความสามารถออกมาอย่างเต็มที่ เช่น การวาดภาพ การเล่นดนตรี การร้องเพลง คณิตศาสตร์ ความจำดี

2.4 พฤติกรรมการเข้าสังคมของเด็กออทิสติก

พฤติกรรมทางสังคมของเด็กออทิสติกที่แปลกไปจากเด็กปกติ เป็นจุดเด่นประการหนึ่งของเด็กกลุ่มนี้ ได้อธิบายว่า เด็กออทิสติกจะมีพฤติกรรมทางสังคมที่กลายเป็นลักษณะประจำบุคลิกประจำตัวของเด็ก 3 ประเภท (ศุภรัตน์ เอกอัศวิน. 2539 : 10-12 ; อังอิงโน ศรีเรือน แก้วกั้วาล. 2545 : 228-230) คือ

1. กลุ่มแยกตัว (aloof child)

ลักษณะพฤติกรรมเด็กในกลุ่มนี้จะแยกตัวเอง อาจเข้าหาคนเพียงเพื่อให้สนองความต้องการทางร่างกายไม่ใช่เพื่อความอบอุ่นทางใจ เขาไม่ชอบอยู่ใกล้คนแต่ถ้าได้รับการฝึกตั้งแต่เล็ก ๆ เขาพอจะเข้าหาคนอื่นได้บ้าง อย่างไรก็ตามความต้องการอยู่คนเดียวอย่างมีอยู่อย่างเด่นชัด และสำหรับเด็กกลุ่มนี้การอยู่คนเดียวเป็นช่วงเวลาที่เขารู้สึกผ่อนคลาย ถ้าพบคนมากจะยิ่งเครียด โดยเฉพาะเมื่อพบคนแปลกหน้า

เมื่อโตขึ้นอาการแยกตัวยังมีอยู่ แต่ถึงแม้จะแยกตัวเขาก็จะติดคนเลี้ยงบ้าง ซึ่งถ้าการเปลี่ยนแปลงของคนเลี้ยงไม่ว่ากรณีใด ๆ จะทำให้เขาหงุดหงิดได้ อาการออทิสติกในกลุ่มแยกตัวนี้มีมักมีชัดเจน และไม่มีภาษาสื่อสาร คนเลี้ยงหรือผู้ปกครองจึงไม่ค่อยรู้สึกชื่นใจกับเด็กมากนัก เพราะไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้กลับ บางครั้งยังถูกเด็กปฏิเสธสิ่งที่เสนอไปให้ด้วย หรืออาจถูกเด็กทุบตีไม่ทำตามคำสั่งของคนเลี้ยงดู คนเลี้ยงเด็กกลุ่มนี้จึงต้องค้นหาวิธีสื่อสารของเด็กให้ได้ แม้การสื่อสารนั้นจะดูแปลกก็ตาม แต่เขาก็ยังต้องการความรักความเข้าใจเหมือนเด็กปกติ โดยต่างกันที่วิธีแสดงความรัก ในเด็กปกติมีวิธีแสดงความรักความอบอุ่นสามารถกระทำได้ทุกเวลา แต่ในเด็กออทิสติก ผู้ปกครองสามารถแสดงความรักความเอาใจใส่ให้เด็กรับรู้ได้ โดยผ่านการให้รางวัลเมื่อเด็กทำพฤติกรรมที่เหมาะสม หลายคนคิดว่าเด็กกลุ่มนี้ไม่รู้เรื่อง ฉะนั้นไม่ต้องใส่ใจในการดูแลมากนัก ซึ่งเป็นความคิดที่ผิด มีข้อมูลที่ได้รับการยืนยันว่าเด็กกลุ่มนี้จำนวนหนึ่ง เมื่อโตเป็นวัยรุ่น สามารถมีทักษะการทำงานพอสมควร คือจะทำงานได้โดยลักษณะงานที่เด็กมีความสนใจ พฤติกรรมก้าวร้าว เรือยเปื้อย ร้องเสียงดัง เล่นมือหมุนตัว ก็ยังพบได้บ่อย ๆ และทำให้เป็นปัญหาในการคบเพื่อน รวมไปถึงการทำงานเมื่อโตขึ้นด้วย

2. กลุ่มยอมตาม (passive child)

มีลักษณะทำที่ยอมให้คนอื่นเข้าหา โอบกอด หรือทำกิจกรรมที่มีคนอื่นคอยควบคุมได้ เช่น ร้องเพลง เล่นเกม เล่นสมมุติพ่อแม่ตามคำสั่งได้ มีมนุษยสัมพันธ์ดีกว่ากลุ่มแยกตัว สามารถเลียนแบบได้ทั้งท่าทางและภาษาพูด แต่มักไม่เข้าใจความหมายของการกระทำหรือคำพูดที่ลอกแบบมา เด็กในกลุ่มนี้จะอยู่ร่วมกับคนอื่นได้ดีกว่าทุกกลุ่ม ถึงแม้ว่าเด็กจะมีทักษะการเข้าสังคมดีกว่ากลุ่มแยกตัว แต่เพื่อน ๆ มักจะเบื่อเขา เพราะเขาไม่มีความคิดสร้างสรรค์ เอาแต่ทำตาม และเขามักจะหงุดหงิดมากถ้าสิ่งต่าง ๆ ไม่เป็นไปตามที่คาดไว้แบบปกติ

เด็กออทิสติกในกลุ่มนี้เมื่อโตสามารถประกอบอาชีพและอยู่อย่างอิสระได้ แม้จะมีจำนวนน้อยก็ตาม บางคนมีความสามารถดีมากจนมักถูกเพื่อน ๆ ขนานนามว่า “อาจารย์เพื่อน” แต่บางครั้งเป็นคนหัวอ่อน ใจดี ก็ทำให้เพื่อน ๆ รำคาญ ไม่ค่อยจะชวนเข้ากลุ่มด้วย ซึ่งทำให้เด็กออทิสติกรู้สึกเครียด เขาต้องการเพื่อน แต่ไม่เข้าใจความสัมพันธ์ ความคิดแบบไร้เดียงสา ทำให้บางครั้งเกิดเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมจนเกิดปัญหาได้ เด็กออทิสติกกลุ่มนี้มีโอกาสประสบความสำเร็จมากกว่าทุกกลุ่ม

3. กลุ่มเข้าหาคน (active child)

เป็นกลุ่มที่จัดการได้ยากที่สุด ขณะที่เขาต้องการความสนใจ คนรอบข้างมักไม่สนใจเขา เพราะวิธีการเข้าหาคนมักใช้วิธีถามซ้ำ ๆ พูดซ้ำ ๆ บางครั้งเข้าคลอเคลีย และมักเกินเลยไปทางก้าวร้าว ก่อความรำคาญ บางครั้งยังตอบก็ยิ่งถามซ้ำ ๆ จนคนตอบระอา คำถามก็มักแปลกพิสดาร ลักษณะภายนอกดูเหมือนเขาชอบเข้าหาคน แต่ถ้าสังเกตให้ดีแล้วจะพบว่า การเข้าหาคนอื่นไม่ใช่เป็นความต้องการคลอเคลียที่คน แต่เขาเข้ามาดูสิ่งที่เขาสนใจ โดยไม่สนใจความคิด ความรู้สึก ของคนเฝ้าถามซ้ำ ๆ โดยไม่สนใจคำตอบ จะพบได้ว่ากลุ่มนี้มีทักษะทางสังคมดีกว่ากลุ่มแยกตัว แต่อุปสรรคใหญ่ที่ทำให้กลุ่มนี้ไม่ค่อยประสบความสำเร็จก็คือพฤติกรรมรบกวนคนอื่น ผู้ปกครองมักประเมินความสามารถของเด็กผิดไป เพราะเขาคุยเก่ง พูดมาก และดูเหมือนสนใจเข้าหาคน เด็กกลุ่มนี้มักเริ่มต้นด้วยการเข้าไปเรียนที่โรงเรียน แล้วครูรายงานกลับว่าเรียนไม่ได้ เตรียมย้ายโรงเรียนซ้ำ ๆ ในหลาย ๆ ครั้ง ในการจัดการกับพฤติกรรมของเด็กกลุ่มนี้ ผู้ปกครองควรให้ความสนใจมากเขาเข้าหาคน แต่จะตอบคำถามเฉพาะคำถามแรก ๆ เท่านั้น แต่ถ้ายังถามอีกไม่ควรสนใจ ขวนเปลี่ยนหัวข้อสนทนา ผู้ปกครองควรวางเฉยต่อความซ้ำซากหรือขณะเข้ากลุ่มกับเพื่อน ๆ เขามักรบกวนด้วยคำถามที่ซ้ำซาก ผู้ดูแลจึงควรต้องช่วยจัดการ ยิ่งถ้าเขามีความตื่นตื้นวิตกกังวล เขาจะแสดงความหงุดหงิด ก้าวร้าว จนควบคุมยาก และเขาจะไม่สนใจกลุ่มเพื่อนอีกต่อไป

โดยสรุปแล้วพฤติกรรมทางสังคมของเด็กออทิสติก ไม่ว่าจะเป็นแบบใดใน 3 แบบข้างต้นที่กล่าวมาแล้ว สาระสำคัญของพฤติกรรมทางสังคมก็คือ การไม่สามารถสร้างปฏิสัมพันธ์ในลักษณะโต้ตอบสองทางได้ (two - way)

2.5 การรักษาและการช่วยเหลือเด็กออทิสติก

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2545 : 240-242) กล่าวว่า การรักษาและการช่วยเหลือเด็กออทิสติกสามารถทำได้ ดังต่อไปนี้

1. การช่วยเหลือต้องมีการทำเป็นทีม

ได้มีความพยายามจากบุคคลหลายกลุ่มในการให้ความช่วยเหลือแก่เด็กเหล่านี้ เช่น แพทย์ พยาบาล นักสังคมสงเคราะห์ นักการศึกษา นักจิตวิทยา นักจิตบำบัด นักบำบัด ปัจจุบันมีการช่วยเหลือเด็กกลุ่มนี้ได้ทำการเป็นทีม เพราะเด็กต้องได้รับการดูแลจากบุคคลหลายความถนัด เพื่อ

แก้ไขพฤติกรรมหลายด้านและที่ขาดไม่ได้คือบุคคลในครอบครัวของเด็ก ต้องรู้จักการเข้าใจและการช่วยเหลือแก่เด็ก ในสหรัฐอเมริกาจะมีสมาคมพ่อแม่เด็กออทิสติก จัดตั้งขึ้นเพื่อให้กำลังใจและช่วยเหลือกันและกันในการดูแลลูกที่เป็นออทิสติก ในประเทศไทยมีสถาบันทางการแพทย์หลายแห่งที่ให้การรักษาช่วยเหลือเด็กออทิสติกเหล่านี้ได้อย่างได้ผลดีมาก เช่น โรงพยาบาลยู-ประสาทไวทยโปลัมภ์ โรงพยาบาลศิริราช ศูนย์สุขภาพจิต ฯลฯ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้รับเด็กกลุ่มนี้เข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติด้วย สถาบันที่บำบัดเด็กออทิสติกมักมีการอบรมผู้ปกครองในการดูแลรักษาเด็กออทิสติกร่วมกับความช่วยเหลือของแพทย์

2. การทำจิตบำบัดและการรักษาทางยา

ในบางกรณีการทำจิตบำบัดแก่เด็กออทิสติกและครอบครัวของเด็กเป็นเรื่องจำเป็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่สาเหตุของภาวะออทิสซึมเกิดจากสาเหตุทางจิตวิทยา และความสัมพันธ์ทางลบในครอบครัว การทำจิตบำบัดเหมาะกับใคร และควรใช้แบบใด ยังไม่มีคำตอบที่ชัดเจน ด้านการช่วยเหลือบำบัด รักษา เด็กออทิสติกนั้น บทบาทหลักคงจะอยู่ที่พ่อแม่ และคนใกล้ชิด โดยร่วมกับทีมแพทย์ที่ประกอบไปด้วยจิตแพทย์ นักจิตวิทยา นักแก้ไขการพูด นักกระตุ้นพัฒนาการ และเมื่อเด็กสามารถเข้าเรียนได้ ก็จะต้องประกอบด้วยทีมครู คือ ครู ครูการศึกษาพิเศษ หรือครูที่ได้รับการอบรมมาโดยเฉพาะ สำหรับโอกาสที่เด็กจะมีพัฒนาการที่ดีขึ้นมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นกับปัจจัยหลายด้าน ทั้งระดับความรุนแรงของอาการ การบำบัดรักษาที่เหมาะสม ถูกต้อง สอดคล้องกับลักษณะของเด็ก ระยะเวลาและความต่อเนื่องในการบำบัด รวมทั้งอายุที่เริ่มได้รับบำบัดก็เป็นสิ่งสำคัญ เชื่อกันว่าการลงมือบำบัดรักษาเร็วเท่าไร โอกาสที่เด็กจะสามารถมีพัฒนาการทุกด้านใกล้เคียงคนปกติก็ยิ่งมีมากเท่านั้น ไม่มีเทคนิควิธีการใดวิธีการหนึ่งโดยเฉพาะที่เหมาะสมกับเด็กออทิสติก ต้องอาศัยวิธีการบำบัดและการช่วยเหลือมากมายหลายวิธี ดังนี้ คือ พฤติกรรมบำบัด กิจกรรมเล่นบำบัด กายภาพบำบัด วจีบำบัด เต้นรำ-ดนตรีบำบัด วาริบำบัด ศิลป์บำบัด การเล่นเกมบำบัด เลี้ยงสัตว์บำบัด ธรรมชาติบำบัด ครอบครัวบำบัด การศึกษาบำบัด สังคมบำบัด การบูรณาการทางประสาทสัมผัส

ปัจจุบันยังไม่มียาที่ใช้รักษาเด็กออทิสติกโดยเฉพาะ มีผู้วิจัยมากมายเกี่ยวกับการใช้วิตามินบี 6 แมกนีเซียม เอนไซม์ซีครีติน เฟนฟลูรามีน ยาด้านเศร้าโคค ฮอร์โมนบางชนิด ยาทางจิตประสาท เป็นต้น แต่ยังไม่มีการพิสูจน์ที่แน่นอนว่ายาตัวใดสามารถรักษาเกี่ยวกับความบกพร่องทางด้านสังคมและการสื่อความหมายได้เลย การรักษาทางยาในปัจจุบันจึงเป็นการรักษาตามอาการ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการลดพฤติกรรมอันไม่พึงประสงค์ เช่น การอยู่ไม่นิ่ง ไม่มีสมาธิ อารมณ์หุนหันพลันแล่น พฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมทำร้ายตนเอง การกระทำซ้ำซาก เพื่อจะฝึกสอนให้มีพัฒนาการทางด้านสังคม การสื่อความหมาย การฝึกพูด และการกระทำพฤติกรรมบำบัดได้ง่ายขึ้น

3. พ่อแม่มีส่วนร่วมสำคัญยิ่งในการรักษา

การที่อาการออทิสติกของเด็กจะบรรเทาได้นั้น นอกจากแพทย์ ครู จะมีส่วนสำคัญแล้ว พ่อแม่หรือครอบครัวมีความสำคัญยิ่ง เพราะเด็กจะอยู่กับพ่อแม่และครอบครัวมากที่สุด พ่อแม่ต้องเรียนรู้ที่จะยอมรับและช่วยเหลือแก้ไข หากปราศจากความร่วมมือของพ่อแม่ของเด็กก็ยากที่จะทำการรักษาเด็กให้ดีขึ้นได้ (กลุ่มงานจิตเวชเด็กและวัยรุ่น. 2546 : 19)

2.6 วิธีสอนเด็กออทิสติก

ศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดภูเก็ต (2544 : 21-25) ได้เสนอวิธีการสอนเด็กออทิสติกดังต่อไปนี้ คือ

1. หากเด็กออทิสติกมีความบกพร่องขั้นรุนแรง การช่วยเหลือควรปรับแบบตัวต่อตัว การเรียนร่วมเป็นวิธีที่ไม่เหมาะสม เมื่อเด็กมีทักษะมากขึ้น จึงพิจารณาให้เรียนร่วมได้
2. การสอนเด็กออทิสติก ควรเน้นทักษะที่จำเป็น ได้แก่ ทักษะในการดำรงชีพประจำวัน ภาษา ทักษะที่จำเป็นในการเรียน และทักษะในการประกอบอาชีพ
3. ในทักษะด้านภาษา ควรเน้นการรับรู้ทางภาษา (Receptive Language) และการแสดงออกทางภาษา (Expressive Language) ซึ่งอาจเริ่มต้นด้วยการฝึกให้เด็กแสดงออกทางภาษาในลักษณะที่ง่าย ๆ ไม่สลับซับซ้อนเสียก่อน
4. จัดกิจวัตรประจำวันให้เป็นระบบ และดำเนินการทำระบบทุกวัน หากมีการเปลี่ยนแปลงจะต้องบอกและอธิบายให้เด็กทราบอย่างชัดเจน
5. ใช้กระบวนการปรับพฤติกรรมควบคู่ไปกับการสอน
6. หลีกเลี่ยงการลงโทษ การลงโทษบางอย่างอาจไม่เหมาะสมสำหรับเด็กประเภทนี้ แต่อาจทำให้ปัญหาเลวร้ายยิ่งขึ้น อย่างน้อยเปลี่ยนเป็นการให้แรงเสริมแทนการลงโทษ เนื่องจากเด็กออทิสติกเป็นจำนวนมาก มักเลียนแบบพฤติกรรมของเพื่อนที่มีอายุในวัยเดียวกัน การเรียนการสอนควรให้เพื่อนเป็นแบบอย่างให้มากที่สุด เนื่องจากเด็กประเภทนี้ขาดทักษะในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ควรจัดการเรียนการสอนควรเน้นทักษะทางสังคมด้วย
7. พยายามเปลี่ยนสภาพแวดล้อมที่ก่อให้เกิด หรือส่งเสริมการแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็ก
8. เลือกใช้วิธีปรับพฤติกรรมที่เหมาะสมกับเด็ก
9. หากเด็กนั่งโยกตัวไปมาสม่ำเสมอในห้องเรียน หรือประกอบกิจกรรมที่เด็กไม่สนใจ ครูหลายคนไม่เข้าใจเด็กอาจสั่งให้หยุดพฤติกรรมนั้น หรือเพิกเฉยต่อพฤติกรรมนั้นเสีย วิธีดังกล่าวอาจไม่ทำให้เด็กเลิกพฤติกรรมโยกตัว ครูอาจใช้วิธีใหม่ เช่น เลือกกิจกรรมที่เด็กสนใจ ซึ่งครูต้องมีข้อมูลก่อนว่าเด็กชอบอะไรบ้าง และไม่ชอบอะไรบ้าง ครูอธิบายให้เพื่อนร่วมห้องเข้าใจและให้ความช่วยเหลือแก่เด็ก

10. เด็กออทิสติกอาจกัดเด็กปกติ ซึ่งครูอาจนำเด็กไปนอกห้องเรียนหรือลงโทษเด็กด้วยวิธีอื่น ซึ่งอาจไม่ได้ผล ครูจึงจำเป็นต้องขอความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญให้มาช่วยเหลือเด็กในบางเวลา หรือให้เด็กออทิสติกนั่งทำกิจกรรมกับเพื่อนที่เขาชอบ และสามารถสื่อสารกันรู้เรื่อง

11. เด็กออทิสติกบางคนอาจพูดตามหรือเลียนเสียงพูดของเด็กปกติ ครูจะต้องชี้แจงให้เด็กปกติเข้าใจ เขาไม่มีประสงค์จะล้อเลียนเด็กปกติ แต่การพูดตามอาจเป็นลักษณะเฉพาะของเด็กประเภทนี้ และใช้วิธีช่วยเหลือในข้อที่ 12

12. เด็กออทิสติกบางคนอาจเรียนรู้ช้า เด็กใช้เวลานานมากในการแสดงทักษะที่ง่าย ๆ ครูบางคนอาจลดจุดประสงค์ทางพฤติกรรมลง ลดเนื้อหาวิชาลง ซึ่งอาจทำให้เด็กสอบผ่านเกณฑ์ได้ง่ายขึ้น ครูช่วยเด็กได้โดยการสื่อสารได้ทางสายตา ให้เด็กเรียนจากภาพประกอบ วิดีทัศน์ หรือแผ่นใส หรืออาจใช้ดนตรีประกอบการสอน

13. เด็กอาจขาดสมาธิในการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานะที่มีเสียงรบกวน ครูอาจให้เด็กร่วมกิจกรรม ซึ่งเป็นวิธีที่ไม่เหมาะสม ครูอาจเลือกวิธีการอื่น เช่น ให้เด็กสวมหูฟังเพื่อป้องกันเสียงรบกวน หรือให้เด็กฟังเพลงจากเทปในกิจกรรมที่มีเสียงเพลงประกอบ

สรุปได้ว่า การสอนเด็กออทิสติกนั้น จะสอนได้ผลเมื่อหลังจากเด็กได้รับการปรับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาแล้วจากการบำบัดและจิตแพทย์ ครูและบุคลากรในโรงเรียนต้องมีความรู้และเข้าใจในเรื่องของเด็กออทิสติก มีจิตใจที่เมตตาเห็นใจและต้องการจะให้ความช่วยเหลือ ต้องมีความอดทนในการที่จะช่วยปรับพฤติกรรม สร้างเสริมทักษะใหม่ ๆ และให้การศึกษพิเศษตามความถนัดของเด็กแต่ละคน และผู้ปกครองควรจะช่วยฝึกให้เด็กเพื่อให้พฤติกรรมนั้นคงอยู่ การแก้ไขและปรับพฤติกรรมที่เป็นปัญหามาก ได้แก่ พฤติกรรมที่ซุกซน อยู่ไม่นิ่ง ไม่มีสมาธิและไม่พูด ทั้งสองเรื่องนี้สำคัญและจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเสียก่อน จึงจะสามารถสอนสิ่งอื่น ๆ ต่อไปได้

3. การเรียนร่วมระหว่างเด็กพิเศษกับเด็กปกติ

3.1 ความเป็นมาของการเรียนร่วม

การเรียนร่วมเป็นคำกล่าวที่เกิดขึ้นในวงการศึกษพิเศษในประเทศตะวันตกตั้งแต่ ค.ศ. 1990 เป็นต้นมา ในสหรัฐอเมริกาถือเป็นนโยบายสำคัญในการศึกษพิเศษ โดยการเรียนร่วมและกำหนดมาตรการหลายอย่างให้โรงเรียนปฏิบัติตาม ผู้ปกครองก็มีบทบาทสำคัญในการเร่งให้โรงเรียนต่าง ๆ นำแนวคิดนี้ไปใช้ และแนวคิดนี้ได้แพร่กระจายไปยังประเทศต่าง ๆ เกือบทั่วโลกแล้ว ในปี พ.ศ. 2537 องค์การสหประชาชาติ ได้จัดประชุมระดับโลกขึ้นที่เมืองซาลามังกา ประเทศสเปน ที่ประชุมได้สนับสนุนการเรียนร่วมอย่างยิ่ง โดยประกาศว่า

3.1.1 เด็กทุกคนมีสิทธิได้รับการศึกษา สิทธินี้เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของทุกคน

3.1.2 เด็กแต่ละคนมีลักษณะเฉพาะที่ไม่เหมือนใคร มีความสนใจ ความสามารถและความต้องการในการเรียนรู้ที่ต่างกัน

3.1.3 การจัดการศึกษาสำหรับเด็กจะต้องจัดให้สอดคล้องกับลักษณะที่หลากหลายของเด็ก

3.1.4 เด็กที่มีความต้องการพิเศษทางการศึกษาจะต้องมีส่วนร่วมในการได้รับการศึกษาในโรงเรียนปกติทั่วไป ทางโรงเรียนจะต้องจัดบริการทางการศึกษาให้แก่เด็กเหล่านี้ด้วย

3.1.5 การที่ให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ได้มีโอกาสเรียนร่วมกับเด็กปกติ เป็นการขจัดการแบ่งแยกทางสังคมอย่างหนึ่ง การเรียนร่วมเป็นการสอนให้ดำรงชีวิตร่วมกัน ดังนั้นการศึกษาจึงควรเป็นลักษณะของการศึกษาเพื่อคนทุกคน (Education for All) ไม่ใช่การศึกษาที่จัดให้เด็กปกติในโรงเรียนหนึ่งและเด็กที่มีความต้องการพิเศษในอีกโรงเรียนหนึ่ง

หลักการดังกล่าว องค์การยูเนสโกให้ทุกประเทศนำไปปฏิบัติและมีการติดตามผลโดยจัดประชุมระดับโลกครั้งก่อนที่หาดจอมเทียนพัทยา ในประเทศไทย ดังนั้นจะเห็นได้ว่าแนวโน้มจะจัดการศึกษาตั้งแต่ระดับโลก ระดับประเทศที่พัฒนาแล้ว และกำลังพัฒนาทั้งหลายเน้นการเรียนร่วมกัน ทั้งนี้ จากปรัชญาดังกล่าว การจัดการศึกษาของประเทศไทย จะต้องให้เด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาได้เรียนร่วมกับเด็กปกติตามสิทธิขั้นพื้นฐานที่เด็กพึงมี ไม่ว่าเด็กคนนั้นจะเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เด็กออทิสติก เด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์ และพฤติกรรม เด็กที่มีความบกพร่องซ้ำซ้อนหรือเด็กด้อยโอกาสอื่น ๆ เด็กเหล่านี้ควรได้รับการศึกษาอย่างเหมือนกับเด็กปกติ ในโรงเรียนเดียวกัน (ผดุง อารยะวิญญู, 2543 : 3)

3.2 ความหมายของการเรียนร่วม

พวงทอง ไสยวรรณ (2532 : 101) กล่าวว่า การเรียนร่วม คือ การจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยคำนึงถึงความสามารถของแต่ละบุคคลเพื่อส่งเสริมให้เด็กเหล่านี้ได้มีโอกาสเรียนรู้และดำรงชีวิตในสังคมอย่างปกติสุข

ผดุง อารยะวิญญู (2533 : 188) ให้คำจำกัดความการเรียนร่วมว่า เป็นวิธีจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษวิธีหนึ่ง โดยนำเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนในชั้นเดียวกันกับเด็กปกติ ซึ่งเดิมการจัดการศึกษาให้แก่เด็กประเภทนี้จะจัดเป็นกลุ่มตามสภาพความพิการของเด็ก

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534 : 18) กล่าวว่า การเรียนร่วม หมายถึง การจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยคำนึงถึงความสามารถของเด็กเป็นสำคัญ ทั้งนี้ ส่งเสริมให้เด็กเหล่านี้มีโอกาสเรียนรู้และดำรงชีวิตในสังคมอย่างปกติ

บ้งอร ต้นปาน (2536 : 6) สรุปว่า การเรียนร่วม หมายถึง การจัดการศึกษาให้เด็กพิเศษมีโอกาสเรียนร่วมกับเด็กปกติตามความสามารถของแต่ละบุคคล ได้รับความช่วยเหลือตามความจำเป็นพิเศษ เพื่อส่งเสริมให้ได้เรียนรู้และอยู่ร่วมกันในสังคมปกติอย่างมีความสุข

จากความหมายดังกล่าว จะเห็นได้ว่า การให้ความหมายของการเรียนร่วม มีลักษณะที่สอดคล้องกัน นั่นคือ หมายถึง การจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยคำนึงถึงความสามารถของแต่ละบุคคล เพื่อส่งเสริมให้เด็กเหล่านั้นมีโอกาสเรียนรู้และดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข

3.3 ความสำคัญของการเรียนร่วม

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541 : 10-11) กล่าวว่า การเรียนร่วมในโรงเรียนปกติเป็นการจัดการศึกษาที่เหมาะสม และให้ความเสมอภาคแก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษทุกประเภทมีโอกาสได้เรียนมากที่สุด แต่ต้องคำนึงถึงความแตกต่าง ความสามารถของแต่ละบุคคล และมีการจัดบริการพิเศษให้ตามความต้องการจำเป็น เพื่อส่งเสริมให้เด็กเหล่านี้ได้มีโอกาสเรียนรู้และดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข การเรียนร่วมทำให้เด็กและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้รับประโยชน์ ดังนี้

1. ด้านการเรียน เด็กได้มีโอกาสเรียนตามระดับชั้นในโรงเรียนปกติ โดยไม่มีข้อยกเว้นและไม่ต้องเดินทางไปเรียนในโรงเรียนการศึกษาพิเศษที่อยู่ห่างไกลมากจนเป็นภาระแก่ผู้ปกครอง

2. การมีชีวิตอยู่ในครอบครัวกับบิดามารดาและญาติพี่น้อง เด็กมีโอกาส ประพฤติปฏิบัติในหน้าที่ในฐานะเป็นสมาชิกของครอบครัว โดยไม่เกิดความรู้สึกถูกแยกออกไปด้วยเหตุแห่งความพิการ และเป็นการช่วยให้ครอบครัวเกิดความสำนึกและตระหนักในการรับผิดชอบเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยไม่พยายามผลักภาระให้แก่ผู้อื่น

3. การเปลี่ยนเจตคติ การที่เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จะช่วยให้เด็กปกติและผู้ปกครองของเด็กปกติมองโลกได้กว้างขึ้น ไม่เข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคลได้ดีขึ้น นักเรียนช่วยลดความรู้สึกลดความมั่นใจในบุคลิกภาพหรือภาพพจน์ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งสังคมนิยมคิดกัน เด็กได้เรียนรู้ที่จะเข้าใจความต้องการของเพื่อนและรู้วิธีที่จะช่วยเหลือกันและกัน และอยู่ร่วมกันเนื่องจากทุกสังคมจะมีคนปกติและคนที่มีความต้องการพิเศษ

4. ด้านสังคมและชุมชน เด็กจะสามารถปรับตัวและควบคุมอารมณ์ให้เข้ากับสังคมปกติได้ การอยู่ร่วมกันจะช่วยให้สังคมเรียนรู้วิธีปฏิบัติที่เหมาะสมต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษและผู้ปกครองที่มีความต้องการพิเศษด้วย

5. ประหยัดงบประมาณของรัฐ เมื่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษสามารถเข้าเรียนร่วมในโรงเรียนปกติได้ รัฐไม่จำเป็นต้องลงทุนสร้างโรงเรียนพิเศษหรือศูนย์การศึกษาพิเศษเฉพาะเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เพียงแต่เพิ่มบุคลากรเฉพาะทางที่จำเป็นขึ้นในโรงเรียนปกติเท่านั้น

3.4 รูปแบบการเรียนรู้ร่วม

วนิดา รัตนมงคล (2544 : 7-15) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ร่วมระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติสามารถกระทำได้ 6 วิธี ดังนี้

รูปแบบที่ 1 ชั้นเรียนปกติเต็มวัน

เป็นการจัดเด็กที่มีความสามารถต้องการพิเศษเข้าเรียนกับเด็กปกติเต็มเวลา และเรียนเหมือนกับเด็กปกติทุกประการ อยู่ในความรับผิดชอบของครูประจำทาง

รูปแบบที่ 2 ชั้นเรียนปกติเต็มวันและบริการปรึกษาหารือ

นักเรียนเรียนในชั้นเรียนปกติเต็มวัน โดยอยู่ในความรับผิดชอบของครูประจำชั้น แต่มีผู้ที่เชี่ยวชาญซึ่งเป็นบุคคลที่มีประสบการณ์ทั้งในเรื่องการศึกษาและการศึกษาพิเศษให้การปรึกษาหารือ เช่น นักจิตวิทยา ครูการศึกษาพิเศษซึ่งเป็นครูเดินสอน หรือการศึกษาพิเศษทำหน้าที่เป็นครูสอนเสริมในโรงเรียน บุคคลเหล่านี้จะไม่สอนเด็กโดยตรง แต่ทำหน้าที่เป็นผู้คอยแนะนำช่วยเหลือครูประจำชั้นหรือครูประจำวิชา และจัดหาบริการสื่อ สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เพื่อให้การเรียนรู้ร่วมประสบผลสำเร็จ

รูปแบบที่ 3 ชั้นเรียนปกติเต็มวันและบริการครูเดินสอน

นักเรียนในชั้นเรียนปกติ โดยอยู่ในความรับผิดชอบครูประจำชั้น แต่ได้รับการช่วยเหลือสนับสนุนโดยตรงจากครูเดินสอน ตามตารางที่กำหนด หรือเมื่อมีความจำเป็นครูเดินสอนอาจเป็นนักกายภาพบำบัด นักกิจกรรมบำบัด ครูแก้ไขการพูด หรือครูการศึกษาพิเศษที่เดินทางไปให้บริการตามโรงเรียนต่าง ๆ แก่เด็กพิเศษทั้งในและนอกห้องเรียน นอกจากนี้ยังให้บริการช่วยเหลือแก่ครูปกติโดยตรงด้วย เช่น ช่วยครูปกติในกรณีที่เด็กบางคนต้องการส่งเสริมหรือปรับพฤติกรรม

รูปแบบที่ 4 ชั้นเรียนปกติเต็มวันและบริการการสอนเสริม

นักเรียนเรียนในชั้นเรียนปกติเต็มเวลาอยู่ในความรับผิดชอบของครูประจำชั้น แต่ได้รับการสอนเพิ่มเติมหรือสอนเสริมกับครูการศึกษาพิเศษที่ประจำห้องสอนเสริมตามกำหนดตารางการเรียน โดยให้นักเรียนมาเรียนกับครูสอนเสริมบางเวลาและบางวิชา ครูสอนเสริมอาจสอนเนื้อหาที่เด็กมีความบกพร่อง หรือทักษะที่เด็กมีความต้องการจำเป็นพิเศษ เช่น ทักษะการทำความเข้าใจกับสภาพแวดล้อมและการเคลื่อนไหว (Orientation & Mobility : O&M) สำหรับเด็กตาบอดหรือภาษา มือสำหรับเด็กหูหนวก โดยอาจสอนเฉพาะบุคคลหรือกลุ่มเด็ก ๆ ได้ ในปัจจุบันครูสอนเสริมใช้เวลาสอนเด็กร่วมกับครูในชั้นเรียนมากกว่าที่จะนำเด็กออกมาสอนในห้องสอนเสริม

รูปแบบที่ 5 ชั้นเรียนพิเศษและชั้นเรียนปกติ

นักเรียนเรียนในชั้นเรียนพิเศษ และเข้าเรียนร่วมในชั้นเรียนปกติมากขึ้นตามความเหมาะสม โดยอาจเรียนร่วมในบางวิชา เช่น พลศึกษา ศิลปศึกษา ดนตรี-นาฏศิลป์ การงานพื้นฐาน

อาชีพ จริยศึกษา ครูการศึกษาพิเศษและครูปกติร่วมกันทำงาน ร่วมกันรับผิดชอบ รูปแบบนี้จะได้ทั้งระบบประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

รูปแบบที่ 6 ชั้นเรียนพิเศษในโรงเรียนปกติ

นักเรียนในชั้นเรียนพิเศษเต็มเวลาร่วมกับเพื่อนพิการ ประมาณ 5-10 คน มีครูประจำชั้นเป็นผู้สอนเองทุกวิชา เด็กจะมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมกับเด็กทั่วไป เช่น การเข้าแถวเคารพธงชาติสวดมนต์ไหว้พระ การรับประทานอาหาร การไปทัศนศึกษา เป็นต้น

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 17-21) กล่าวว่า การจัดการเรียนร่วมควรจัดได้ใน 3 ลักษณะ คือ

1. **การเรียนร่วมบางเวลา (Integration)** เป็นการจัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนในโรงเรียนปกติ โดยอาจจัดให้อยู่ในชั้นพิเศษ และเรียนร่วมกับเด็กปกติในบางวิชา เช่น ละครดนตรี หรือร่วมกิจกรรม เช่น กิจกรรมลูกเสือ เนตรนารี กีฬา เป็นต้น โดยคาดหวังว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษจะมีโอกาสแสดงออกและปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเด็กปกติ

2. **การเรียนร่วมเต็มเวลา (Mainstreaming)** เป็นการจัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนในชั้นเดียวกับเด็กปกติตลอดเวลา ได้รับบริการเช่นเดียวกับเด็กปกติ จุดประสงค์ของการเรียนร่วมเต็มเวลา คือ ให้เด็กเข้าใจและตอบสนองความต้องการซึ่งกันและกัน

3. **การเรียนรวม (Inclusion)** หรือการจัดการศึกษาโดยรวม เป็นแนวคิดในการจัดการศึกษาที่โรงเรียนจะต้องจัดการศึกษาให้เด็กทุกคน โดยไม่มีการแบ่งแยกว่าเด็กคนใด เป็นเด็กปกติหรือเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โรงเรียนต้องรับเด็กทุกคน และจัดการศึกษาให้เหมาะสม

พวงทอง ไสยวรรณ (2532 : 102-103) การจัดเด็กที่มีลักษณะพิเศษเข้าชั้นเรียน มี 5 วิธี คือ

1. เรียนร่วมในชั้นปกติโดยรับบริการพิเศษบ้างหรือไม่ต้องรับบริการพิเศษเลย เนื่องจากได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพจนถึงระดับที่ช่วยตนเองได้แล้ว

2. เรียนร่วมในชั้นปกติ และรับบริการพิเศษจากครูเดินสอน ครูที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญเฉพาะ

3. เรียนร่วมในชั้นปกติ และรับบริการพิเศษจากห้องเสริมวิชาการ

4. เรียนในชั้นพิเศษ โดยส่งไปเรียนร่วมในชั้นปกติบางเวลา

5. เรียนในชั้นพิเศษสำหรับเด็กพิการแต่ละประเภทในโรงเรียนปกติ

3.5 ประโยชน์ของการเรียนร่วม

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2545 : 16) ให้ความเห็นว่า มีการพัฒนารูปแบบการเรียนรวมไปในหลายรูปแบบ ทั้งนี้เพื่อหาวิธีการในการสอนนักเรียนที่เรียนรวมให้ได้รับประโยชน์สูงสุด ซึ่งจะกล่าวถึงแนวโน้มที่สำคัญมีดังนี้

1. ลักษณะของห้องเสริมวิชาการ

ห้องเสริมวิชาการ (Resource Room) เคยมีบทบาทมากในการสอนเด็กเรียนรวม รูปแบบของการเรียนรวมในลักษณะนี้ครูจะดึงเด็กออกมาสอน (Pull-Out Program) ในห้องพิเศษที่จัดขึ้นต่างหากห้องเรียนแบบนี้เรียกว่า ห้องเสริมวิชาการหรือห้องเสริมทักษะ ซึ่งอาจแบ่งได้เป็น 4 รูปแบบด้วยกัน คือ

- ห้องเสริมวิชาการสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษทางการศึกษาทุกประเภท เครื่องมือ และอุปกรณ์ต่างๆต้องมีมากเพื่อตอบสนองความต้องการของเด็กที่ได้รับการจำแนกประเภทแล้ว ซึ่งมีเป็นจำนวนมาก
- ห้องเสริมวิชาการแบบไม่จำแนกประเภทเด็ก เป็นห้องเสริมวิชาการที่จัดขึ้นสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษทุกคน แต่ไม่แยกว่าเป็นเด็กประเภทใด ทุกคนมีสิทธิ์ใช้ทรัพยากรในห้องนี้
- ห้องเสริมวิชาการเฉพาะทักษะ เช่น ห้องนี้สำหรับวิชาเลข ห้องถัดไปสำหรับวิชาภาษาไทย วิทยาศาสตร์ เป็นต้น

การเรียนแบบนี้ได้รับความนิยมน้อยลง เนื่องจากมีค่าใช้จ่ายสูง มีปัญหาในการบริหาร ดังนั้นการจัดการเรียนรวมจึงเปลี่ยนจากการดึงเด็กออกมาสอนในห้องเสริมวิชาการ เป็นการให้เด็กเรียนในห้องปกติและนำทรัพยากรมาให้บริการในห้องปกติแทน เช่น อาจมีครู 2 หรือ 3 คนตามเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าไปคอยช่วยเหลือเด็กในห้องเรียนรวม เป็นต้น

2. การปรับสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ (Adaptive Learning Environment)

รูปแบบนี้ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน คือ

2.1 การศึกษาลักษณะของเด็กที่มีความต้องการพิเศษทางการศึกษาเป็นการศึกษาความสามารถของเด็ก จุดอ่อนของเด็กอาจได้ข้อมูลมาจากการทดสอบทั้งแบบทดสอบมาตรฐาน และแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น หรือจากการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง

2.2 การกำหนดแนวการเรียน ครูจะต้องศึกษาหลักสูตรและจัดหลักสูตรให้เหมาะสมกับลักษณะเด็กที่พบในข้อ 2.1 จะต้องวางแผนการจัดชั้นเรียนให้มีขนาดเหมาะสม วางแผนจัดการพฤติกรรมของเด็ก

2.3 จัดหรือปรับปรุงสภาพแวดล้อมในโรงเรียน เช่น สภาพการจัดโต๊ะเรียน การจัดห้องเรียนให้สวยงาม การจัดครูเข้าสอน การให้ความรู้แก่ครูผู้สอน การจัดบริการเสริมที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการให้ผู้ปกครองมีบทบาทในการเรียนการสอน

2.4 จัดขอบเขตของการดำเนินการ หมายถึง การดำเนินการเรียนรวมในโรงเรียน จะทำเฉพาะเด็กที่มีความต้องการพิเศษในห้องเรียนรวมห้องเดียวหรือดำเนินการสำหรับเด็กทุกคนในโรงเรียน เป็นต้น

2.5 ดำเนินการสอน ซึ่งดำเนินไปตามแผนที่กำหนด เด็กทุกคนที่เข้าร่วมโครงการจะต้องมีแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ไม่ว่าจะเป็เด็กปกติหรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ครูจะต้องแสดงพฤติกรรมการสอนที่พึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลและจะต้องจัดการกับพฤติกรรมของเด็กตามวิธีที่ถูกต้อง

3. การร่วมสอน (Co - Teaching)

หมายถึง การที่ครู 2 คน ร่วมกันของชั้นเดียวกัน ในวิชาเดียวกันและคาบในเวลาเดียวกัน การสอนเด็กแบบเรียนรวมนั้น ไม่จำเป็นที่ครูจะดึงเด็กออกจากห้องปกติ ไปเรียนในห้องเสริมวิชาการในบางเวลา แต่จัดให้ครูเสริมวิชาการหรือครูการศึกษาพิเศษที่สอนห้องพิเศษในโรงเรียนปกติ มาสอนในห้องปกติ โดยร่วมกันสอนกับครูประจำชั้น หรือครูประจำวิชา ในบางชั่วโมงครูคนหนึ่งอาจสอนเด็กทั้งชั้นในขณะที่ครูอีก 1 คนอธิบายให้เด็ก 2-3 คน ให้เข้าใจในเนื้อหาเดียวกัน หรือครูอาจสอนเด็กเป็นรายบุคคลในห้องเดียวกันก็ได้ หรือครูคนหนึ่งอาจเป็นผู้สอน ครูอีกคนningอาจตรวจดูเด็กว่าเด็กตั้งใจฟัง และเข้าใจหรือไม่ เป็นต้น

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2543 : 1-3) กล่าวว่า การเรียนร่วมของเด็กพิเศษ ต้องอาศัยความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับประโยชน์ในการดำเนินการเป็นไปด้วยดี ดังนี้

- ทางด้านการเรียน เด็กพิเศษได้มีโอกาสเรียนตามระดับชั้น ในโรงเรียนปกติโดยไม่มีข้อยกเว้น จะต้องปรับตัวให้ปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ และได้รับทักษะต่าง ๆ มากกว่าเรียนกับเด็กพิเศษด้วยกัน เพราะจะต้องทำตามวัตถุประสงค์ที่ครูตั้งไว้เท่าเทียมกับเด็กปกติ

- ถ้าสังคมเด็กพิเศษ ได้มีโอกาสปรับตัวให้เข้ากับสังคมปกติดีขึ้น มีเพื่อนเพิ่มมากขึ้นกว่าการเรียนกับเด็กพิเศษด้วยกัน มีสังคมที่กว้างขึ้น เนื่องจากผู้ปกครองของเด็กปกติ มีความเข้าใจและยอมรับเด็กพิเศษ ยอมให้เด็กพิเศษเล่นและคบหาสมาคมกับลูกของตน

- ทางด้านเจตคติ เด็กปกติจะมีความคุ้นเคย และเข้าใจเด็กพิเศษมากขึ้น ทำให้เกิดความกลัว และดูหมิ่น เย้ยหยันให้หมดไป ไม่เห็นว่าเด็กพิเศษเป็นมนุษย์ประหลาด ที่มีท่าทาง ขบขันต่อไป เด็กปกติได้เรียนรู้ถึงความต้องการความช่วยเหลือของเด็กพิเศษ ทำให้เกิดการยอมรับและแสดงความเอื้อเฟื้อต่อเด็กพิเศษ ส่วนเด็กพิเศษจะมีความสบายใจ และไม่เก็บกด ลดอารมณ์ร้ายลงไป จึงก่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อกัน

- ทางด้านเศรษฐกิจ เมื่อเด็กพิเศษสามารถเรียนร่วมในโรงเรียนปกติได้ ร้อยย้อมไม่มีความจำเป็นในการสร้างโรงเรียนพิเศษเฉพาะ ทำให้ลดค่าใช้จ่ายและงบประมาณได้มาก อาจเพิ่มแต่เพียงบุคลากรพิเศษตามความจำเป็นเท่านั้น ได้แก่ ครูสอนเสริม ครูเวียนสอน หรือครูการศึกษาพิเศษ พร้อมด้วยอุปกรณ์พิเศษ ส่วนผู้บริหารและโครงการของระบบการศึกษายังคงเดิม

ประโยชน์ดังกล่าวมานี้จะเห็นได้ว่าการเรียนร่วมเป็นการจัดการศึกษาที่ให้ประโยชน์แก่เด็ก พิเศษและเด็กปกติ บุคลากรและผู้บริหาร ซึ่งมีผลต่อนโยบายของรัฐประการหนึ่ง ส่วนอีกประการหนึ่ง เป็นประโยชน์ต่อสังคมโดยการสร้างเจตคติที่ดีต่อกันระหว่างสมาชิกในสังคม

วงพัทตร์ ภูพันธ์ศรี (2540 : 19-21) ได้กล่าวไว้ว่า การควบคุมชั้นเรียนที่มีเด็กเรียนร่วม

- เพื่อให้การเรียนประสบผลสำเร็จ นักเรียนอาจจำเป็นต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมบางอย่าง อาจเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์และลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลง

- พฤติกรรมที่เป็นปัญหาบางอย่างเป็นอุปสรรคขัดขวางการเรียนรู้ของเด็กเอง ดังนั้น จึงจำเป็นต้องแก้ไข จึงจะทำให้เด็กสามารถเรียนรู้ได้

- พฤติกรรมสามารถเปลี่ยนได้ ครูสามารถสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้เกิดขึ้นในตัวเด็กได้ โดยการใช้แรงเสริมที่เหมาะสม และครูสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กลงได้ ด้วยการรางวัลที่เด็กชื่นชอบ

- พฤติกรรมทั้งหลายมักจะไม่มีเกิดขึ้นโดด ๆ มักจะมีพฤติกรรมย่อยอื่น ๆ ร่วมอยู่ด้วยเสมอ ครูจึงจำเป็นต้องศึกษาพฤติกรรมของเด็ก โดยละเอียดและเชื่อมโยงกับพฤติกรรมอื่น ๆ

- การให้แรงเสริมแก่เด็ก ควรเลือกให้เฉพาะเรียนเสริมที่เด็กชอบจึงจะทำให้เด็กเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้

- ครูอาจปรับพฤติกรรม โดยให้เด็กควบคุมตนเองตามเกณฑ์ที่ครูกำหนด ซึ่งจะทำให้เด็กปรับปรุงตนเองได้ โดยไม่ต้องบังคับ

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 34-36) ได้กล่าวไว้ว่า แนวคิดในการปรับปรุงแนวสอนสำหรับเด็กเรียนร่วมในการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในชั้นเรียนร่วม ครูควรปรับปรุงแนวทางการสอนของครูเพื่อให้เด็กสามารถเรียนรู้ได้ ซึ่งอาจกระทำได้ ดังนี้

- ออกคำสั่งให้ชัดเจน ในการสั่งให้เด็กทำงานหรือคำสั่งอย่างอื่นครูควรออกคำสั่งให้ชัดเจน ซึ่งอาจทำได้โดย

- สั่งด้วยวาจาแล้วเขียนคำสั่งบนกระดาน

- ออกคำสั่งอีกครั้ง เปลี่ยนคำพูดใหม่ โดยใช้ภาษาง่าย

- อย่าสั่งให้เด็กทำงานหลายอย่างพร้อมกัน สิ่งทีละอย่างเท่านั้น

- กระทำการที่เป็นเชิงชี้แนะคำตอบ (prompt) แก่เด็กด้วย อาจเป็นการชี้แนะด้วยวาจา ด้วยสีหน้าท่าทาง ด้วยทางการใช้สายตาหรือทางการสัมผัสก็ได้

- ฝึกทักษะให้มากขึ้นในสิ่งที่นักเรียนทำผิด เช่น การสะกดคำ การบวกเลข การลบเลข ครูควรให้ทำแบบฝึกหัดให้มากขึ้น ครูควรชี้ให้เห็นประเด็นที่เด็กทำผิดด้วย

- สอนซ้ำ ๆ การสอนเพียงครั้งเดียวอาจทำให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษจำไม่ได้หรือยังไม่เข้าใจ ครูควรอธิบายซ้ำ ๆ หรือปฏิบัติซ้ำ ๆ กันหลายครั้ง

4. แนวคิดการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน

4.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน

ประทีป เมธาคุณวุฒิ (2544 : 15) ให้ความหมายว่า คำถามหรือคำถามคำตอบ ตรวจสอบคำตอบ โดยแต่ละคนจะทำหน้าที่แบบการทูกหน้าที่เป็นจำนวนเท่า ๆ กัน เมื่อเสร็จแล้วส่งกระดาษคำตอบ เพียงชุดเดียวต่อผู้สอน

สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ (2545 : 44) ให้ความหมายว่า เป็นเทคนิคที่ผู้เรียนช่วยกันทำงานโดยมีการแบ่งหน้าที่กัน โดยแต่ละคนจะมีโอกาสได้ทำหน้าที่ที่แบ่งกันนั้นทุกหน้าที่เป็นจำนวนเท่า ๆ กัน เมื่อเสร็จแล้วส่งกระดาษคำตอบเพียงชุดเดียว

ทิตินา แคมมณี (2545 : 69) ให้ความหมายว่า เป็นกระบวนการที่ง่าย ไม่ซับซ้อน จัดกลุ่ม คณะความสามารถ (เก่ง ปานกลาง อ่อน) โดยกำหนดให้แต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ช่วยในการเรียนรู้ ส่งคำตอบเพียงชุดเดียว สมาชิกในกลุ่มจะได้คะแนนเท่ากัน

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ร่วมกัน (Learning Together) หมายถึง การจัดประสบการณ์ การเรียนรู้ให้ผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มละประมาณ 3-5 คน โดยที่สมาชิกมีความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน รับผิดชอบการทำงานของสมาชิก แต่ละกลุ่มในกลุ่มช่วยเหลือกันเพื่อให้งานประสบความสำเร็จ

4.2 องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2541 : 38-39) กล่าวว่า องค์ประกอบสำคัญของการเรียนแบบร่วมมือ คือ

1. การพึ่งพาอาศัยกัน สมาชิกทุกคน มีหน้าที่และมีความสำคัญ เท่าเทียมกันหมด สมาชิกแต่ละคนรู้หน้าที่ของตนเองว่า ต้องทำกิจกรรมอะไรบ้างในการเรียนครั้งนั้น ๆ และต้องรับผิดชอบในกิจกรรมนั้น ๆ เสมอ สมาชิกทุกคนต้องตระหนักดีว่าความสำเร็จของกลุ่มขึ้นอยู่กับสมาชิกภายในกลุ่ม
2. การปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือนี้ นักเรียนจะนั่งเรียนกันเป็นกลุ่มหันหน้าเข้าหากันเพื่อที่จะได้ซักถาม ตอบปัญหา อธิบายโต้ตอบ ซึ่งกันและกัน ให้สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการทำงาน ยอมรับเหตุผลของผู้อื่น โต้เถียงกันด้วยเหตุผล รู้จักสนับสนุน และกล่าวชมผู้อื่น เป็นการฝึกทักษะพื้นฐานของการอยู่ร่วมกันในสังคม
3. หน้าที่และความรับผิดชอบของแต่ละบุคคล สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มมีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ และต้องทำงานที่ได้รับมอบหมาย อย่างเต็มความสามารถ

4. ทักษะทางสังคม นักเรียนบางคนไม่มีทักษะในการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เนื่องจากไม่ได้รับการพัฒนาในเรื่องนี้มาก่อน อาจทำให้มีปัญหาบ้างในการทำงานร่วมกับผู้อื่น ดังนั้น ก่อนที่จะใช้การเรียนการสอนแบบนี้ ครูควรวางพื้นฐานนักเรียนให้มีทักษะในการทำงานกลุ่ม ดังนี้

4.1 ทักษะการจัดกลุ่มฝึกการจัดกลุ่มอย่างรวดเร็วและทำงานในกลุ่มโดยไม่รบกวนผู้อื่น

4.2 ทักษะการทำงานกลุ่ม เป็นทักษะเกี่ยวกับการทำงานในกลุ่มให้เกิดผลดี ทักษะเกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนความคิด การแสดงความคิดเห็น อธิบายโต้ตอบ แบ่งปันอุปกรณ์และสร้างบรรยากาศที่ดี

4.3 ทักษะการสร้างความรู้ เป็นทักษะที่ใช้ในการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ เป็นการกระตุ้นให้เกิดความคิดตามลำดับขั้นอย่างมีเหตุผล

5. กระบวนการกลุ่ม หลักการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มได้ระยะหนึ่ง สมาชิกแต่ละคนจะประเมินการทำงานของตนเองและผลงานกลุ่ม เพื่อที่จะรู้ถึงข้อบกพร่องและสิ่งที่ควรปรับปรุงแก้ไข และวางเป้าหมายในการทำงานกลุ่มครั้งต่อไปให้ดีและมีประสิทธิภาพมากขึ้นกว่าเดิม

บังกอร์ ตันปาน (2544 : 72) กล่าวว่า การเรียนรู้ร่วมกันมีองค์ประกอบที่สำคัญดังนี้

1. การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันเชิงบวก ผู้เรียนต้องมีความเชื่อว่า ตนเองจะต้องเชื่อมโยงกับผู้อื่นในทางที่จะไม่มีใครประสบความสำเร็จ ถ้าสมาชิกคนอื่นของกลุ่มไม่ประสบความสำเร็จด้วย ผู้เรียนจะต้องทำงานด้วยกันเพื่อให้งานสำเร็จ ต้องรู้จักแบ่งหน้าที่กันตามบทบาทตามความถนัดและความเชี่ยวชาญของตน

2. ปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมการทำงานร่วมกัน การเรียนการสอนแบบเรียนรู้ร่วมกัน เป็นวิธีการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นตัวเชื่อมโยง ผู้เรียนต้องมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ช่วยเหลือ อธิบายให้และสอนกันและกัน คิดแก้ปัญหาาร่วมกัน ส่งเสริมความสำเร็จของกันและกัน

3. ความรับผิดชอบส่วนบุคคล เมื่อผู้เรียนอยู่ในกลุ่มได้ดำเนินการตามขั้นตอนของการสร้างความคุ้นเคย การกำหนดบทบาทรับผิดชอบของสมาชิกในกลุ่ม การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันและกัน ยอมรับสนับสนุน คัดค้านด้วยเหตุผล รวมทั้งควบคุมตนเอง การสร้างแรงจูงใจในตนเองในด้านการคาดหวังในความสำเร็จ สิ่งเหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อระยะเวลาการทำงานกลุ่ม จนในที่สุดเกิดเป็นค่านิยมของผู้เรียนในด้านความรับผิดชอบส่วนบุคคล

4. ทักษะการทำงานเป็นทีม หมายถึง ความสามารถในด้านการสร้างความเข้าใจระหว่างผู้เรียนที่ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ทำให้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยอยู่ในกลุ่มมีทักษะการสื่อสาร เช่น การให้ข้อมูล การประสานงาน การประเมิน การขยายความ การจัดประมวลความคิด การประนีประนอม การรักษามาตรฐาน การเป็นสมาชิกของกลุ่ม และการเป็นผู้นำ

5. กระบวนการกลุ่ม การเรียนการสอนแบบการเรียนรู้ร่วมกันต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการกลุ่ม เพื่อให้องค์ประกอบทั้ง 4 ประการที่กล่าวมาประสบความสำเร็จในการเรียนการสอนแบบเรียนรู้ร่วมกัน

4.3 ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน

พิมพันธ์ เดชะคุปต์ (2541 : 40) ได้กล่าวว่าการเรียนแบบร่วมมือ มีความสำคัญต่อนักเรียนดังต่อไปนี้

1. สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิกทุกคน เพราะทุกคนร่วมมือกันทำงานกลุ่ม และทุกคนมีส่วนร่วมเท่าเทียมกัน
2. สมาชิกทุกคนมีโอกาส คิด พูด แสดงออก แสดงความคิดเห็นและลงมือกระทำอย่างเท่าเทียมกัน
3. ส่งเสริมในการช่วยเหลือกัน เช่น นักเรียนที่เก่งช่วยเหลือนักเรียนที่ไม่เก่ง ทำให้นักเรียนที่เก่งเกิดความภาคภูมิใจ รู้จักเสียสละเวลา ส่วนคนที่ไม่เก่งเกิดความซาบซึ้งในน้ำใจของเพื่อน
4. ส่งเสริมให้รู้จักคิด วิเคราะห์ และตัดสินใจเลือก เพราะมีการร่วมกันคิด เกิดการระดมความคิด นำข้อมูลมาพิจารณาร่วมกัน
5. ส่งเสริมทักษะทางสังคม เช่นการอยู่ร่วมกัน การเข้าใจกันและกัน อีกทั้งเสริมทักษะสื่อสาร ทักษะการทำงานกลุ่ม สิ่งเหล่านี้จะส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

สรุปได้ว่า การเรียนแบบเรียนรู้ร่วมกัน ทำให้ผู้เรียนมีทักษะกระบวนการคิดอย่างมีเหตุผล ส่งเสริมทักษะทางสังคม การทำงานเป็นกลุ่มและการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เด็กเก่งได้ช่วยเหลือเด็กอ่อน จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนและเพื่อน

4.4 ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 70-72) การเรียนแบบเรียนรู้ร่วมกัน เป็นการจัดกิจกรรมกลุ่ม เพื่อให้ให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างเป็นระบบ ซึ่งอาจมีขั้นตอนในการปฏิบัติ ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมาย ครูเป็นผู้กำหนดจุดมุ่งหมายให้นักเรียนทำจุดมุ่งหมายควรชัดเจนแน่นอน และเหมาะสมกับเวลาที่ให้นักเรียนทำงานหรือมอบหมายให้ และนักเรียนกำหนดจุดมุ่งหมายโดยละเอียดเอง
2. กำหนดระยะเวลา แจ้งให้นักเรียนทราบว่าจะมอบหมายให้ จะต้องทำให้เสร็จภายในเวลาเท่าใด เช่น ภายใน 1 ชั่วโมง 2 ชั่วโมง 2 วัน หรือ 1 สัปดาห์ เป็นต้น
3. จัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ ครูควรเตรียมข้อมูลอุปกรณ์ที่จำเป็นไว้ให้พร้อม หากเป็นงานที่จะต้องทำให้เสร็จภายในชั่วโมงเรียน วัสดุอุปกรณ์และเอกสารต่าง ๆ ต้องพร้อมอยู่ในห้องเรียน หากครูกำหนดให้งานเสร็จภายใน 1 สัปดาห์ ครูอาจบอกแหล่งความรู้ให้กับนักเรียน

4. จัดกลุ่มนักเรียน ครูควรทำหน้าที่จัดนักเรียนเข้ากลุ่ม ตามปกติแล้วไม่เกินกลุ่มละ 5 คน โดยประมาณ การจัดกลุ่มควรเป็นกลุ่มหลากหลาย (Heterogenous group) ซึ่งประกอบด้วยนักเรียนที่มีความสามารถหลายระดับ มีทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงในกลุ่มเดียวกัน มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน มีผลการเรียนที่แตกต่างกัน เป็นต้น

5. กำหนดบทบาทหน้าที่ ครูจะต้องกำหนดบทบาทหน้าที่ของนักเรียนแต่ละคนในกลุ่มว่าจะให้นักเรียนทำอะไรบ้าง มีความรับผิดชอบมากน้อยเพียงใด เช่น ให้สมาชิกคนแรกของกลุ่มทำหน้าที่เป็นผู้จัดการกลุ่ม คนที่ 2 เป็นบรรณาธิการ มีหน้าที่ตรวจแก้ไขงานที่สมาชิกในกลุ่มเขียนและส่งมาให้สมาชิก คนที่ 3 ทำหน้าที่วาดภาพประกอบ คนที่ 4 คั่นคว่ำจากเอกสาร เป็นต้น หรืออาจมอบหมายงานในลักษณะอื่น ทุกคนจึงมีขอบเขตหน้าที่และความรับผิดชอบ

6. กำหนดเกณฑ์ของความสำเร็จ ครูจะต้องแจ้งให้นักเรียนทราบว่าผลงานที่จะส่งให้ครูเมื่อสิ้นสุดระยะเวลาในการทำงานคืออะไร เช่น รายงานสมุดภาพ วีดิทัศน์ หรืองานในลักษณะอื่น ซึ่งนักเรียนอาจจะเลือกตัดสินใจเองหลังจากปรึกษาหารือกันในกลุ่มแล้ว ครูอาจแจ้งให้เด็กทราบด้วยว่า งานที่มีคุณภาพควรมีคุณสมบัติอย่างไรบ้าง

7. สอนทักษะที่จำเป็นในการทำงานร่วมกัน ครูจะต้องกำชับนักเรียนว่า การร่วมเรียนรู้ เป็นการทำงานร่วมกัน ไม่ใช่คนเดียว นักเรียนจึงควรฝึกทักษะหลายอย่างในการทำงานร่วมกัน เช่น การรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น รู้จักแสดงออกซึ่งความคิดเห็น ไม่ผูกขาดการพูดหรือการทำงาน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ไม่สร้างความขัดแย้งในกลุ่ม แต่ให้มีการคัดค้านได้อย่างมีเหตุผล ยอมรับมติของสมาชิกส่วนใหญ่ในกลุ่ม ไม่เอาแต่ใจ รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา ร่วมกันแก้ปัญหา เป็นต้น

8. ขั้นตอนในการปฏิบัติงาน ครูควรแจ้งให้นักเรียนทราบว่า เมื่อทุกคนทราบบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบของตนเองแล้ว ในการปฏิบัติกิจกรรมครั้งนี้ นักเรียนจะต้องทำอะไรเป็นลำดับแรก สองหรือสาม แล้วผลงานที่แต่ละคนทำได้มารวมกลุ่มอย่างไร

9. ลงมือปฏิบัติงาน เมื่อนักเรียนเข้าใจทุกอย่างดีแล้ว ทุกคนลงมือทำงานได้ ในขณะที่นักเรียนร่วมทำกิจกรรมกลุ่ม ครูควรสังเกตพฤติกรรมด้วย พฤติกรรมที่ควรสังเกตอาจได้แก่ พฤติกรรมในข้อ 6 รวมทั้งพฤติกรรมในการทำงานอย่างเป็นอิสระ การปรับตัวของเด็ก เมื่อเด็กมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เป็นต้น

10. เสนอผลงาน สมาชิกในกลุ่มจะต้องนำเสนอผลงานหน้าชั้น ซึ่งอาจเป็นการรายงานปากเปล่า สมุดภาพ วีดิทัศน์ จัดนิทรรศการ จะทำโครงการสาธิต หรือการนำเสนอในลักษณะอื่น หัวหน้ากลุ่มเป็นผู้นำเสนอ เลขานุการกลุ่มเป็นผู้นำเสนอ สมาชิกทุกคนร่วมกันนำเสนอ เป็นต้น

11. การประเมินผล เมื่องานสำเร็จตามจุดมุ่งหมายในข้อที่ 1 และตามกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อที่ 5 แล้ว ครูมีหน้าที่ประเมินผล ซึ่งอาจเป็นการให้คะแนนด้วย เช่น ให้คะแนนรายงาน

เป็นกลุ่ม 40% รายงานปากเปล่า 10% รายงานยอดของสมาชิกแต่ละคน 10% การมีส่วนร่วมในกลุ่ม 20% และการสอบข้อเขียนอีก 20% เป็นต้น

อย่างไรก็ตามในการเรียนการสอน ครูควรดำเนินการไม่ครบตามขั้นตอนทั้ง 11 นี้ก็ได้ ครูควรประยุกต์เปลี่ยนแปลง ปรับปรุงขั้นตอนต่าง ๆ ไปใช้ตามความเหมาะสม

4.5 บทบาทของครูในการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2541 : 39) กล่าวว่า บทบาทของครูในการจัดการเรียนการสอนแบบเรียนรู้ร่วมกัน มีดังต่อไปนี้

1. กำหนดจำนวนของกลุ่ม โดยปกติประมาณ 2-6 คนต่อกลุ่ม และลักษณะกลุ่ม ซึ่งควรเป็นกลุ่มที่คลอบคลุมความสามารถ (มีทั้งผู้เรียนเก่ง เรียนปานกลาง และเรียนอ่อน)
2. ดูแลลักษณะการนั่งของสมาชิกกลุ่มให้สะดวกที่จะทำงานร่วมกันและง่ายต่อการสังเกตและติดตามความก้าวหน้าของกลุ่ม
3. ชี้แจงกรอบกิจกรรมให้นักเรียนแต่ละคนเข้าใจวิธีการและกฎเกณฑ์การทำงาน
4. สร้างบรรยากาศที่เสริมสร้างการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และแบ่งหน้าที่รับผิดชอบของสมาชิกกลุ่ม
5. เป็นที่ปรึกษาของกลุ่มย่อย และคอยติดตามความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของกลุ่มและสมาชิกกลุ่ม
6. ยกย่องเมื่อนักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ให้รางวัล คำชมเชยในลักษณะกลุ่ม
7. กำหนดว่าผู้เรียนควรทำงานแบบกลุ่มนานเพียงใด

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 83-84) กล่าวว่า ครูมีบทบาทสำคัญมากที่จะทำให้การเรียนรู้ร่วมกันประสบความสำเร็จ ครูมีบทบาทสำคัญ ดังนี้

1. การเลือกกิจกรรม ครูจะต้องเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ร่วมกัน หลังจากเลือกกิจกรรมแล้วครูอธิบายให้เด็กเข้าใจจุดมุ่งหมายของการประกอบกิจกรรม ตลอดจนสิ่งที่เด็กจะปฏิบัติ
2. กำหนดเป้าหมาย ครูควรกำหนดเป้าหมายให้ชัดเจน และควรให้เด็กมีส่วนร่วมในการวางแผน การกำหนดจุดประสงค์ด้วย หรือครูเป็นผู้กำหนด แต่ให้เด็กมีส่วนร่วมในการปรับปรุงแก้ไข หากเด็กไม่พอใจ หรือไม่สามารถปฏิบัติได้
3. ทุกคนมีส่วนร่วมในการรับผิดชอบ หากต่างคนต่างตัวรับผิดชอบส่วนที่เป็นหน้าที่ของตน งานกลุ่มโดยรวมก็สามารถเป็นรูปร่างและประสบความสำเร็จได้ เด็กคนใดที่ล้าและไม่เข้าร่วมกิจกรรม อาจมอบหน้าที่ทำงานที่ตนถนัด เช่น นำภาพมาติดที่ป้ายนิเทศและจัดภาพให้สวยงาม เป็นต้น ทุกคนควรมีส่วนร่วมในการรับผิดชอบในการตัดสินใจ

4. สอนทักษะในการทำงานร่วมกัน ทุกคนจะต้องรู้ว่าเมื่อไหร่จะพูด เมื่อไหร่จะฟัง เมื่อไหร่จะทำ เมื่อไหร่จะเงียบ เป็นต้น

5. สังเกตพฤติกรรมเด็ก พร้อมให้คำแนะนำ ครูควรอยู่ร่วมกิจกรรมกลุ่มด้วย เมื่อสังเกตว่าเด็กแสดงพฤติกรรมขอความร่วมมือหรือไม่ หากเด็กไม่แสดงพฤติกรรมที่ต้องการ ครูควรให้คำแนะนำแก่เด็ก

สุคนธ์ สินธพานนท์ (2545 : 32) กล่าวว่า บทบาทของผู้สอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกัน จะต้องมีการเตรียมการและดำเนินการตามกิจกรรมในแต่ละขั้นตอน ดังนี้

1. การจัดกลุ่มผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้ร่วมกัน และทำงานร่วมกันให้ได้ผลดี มีประสิทธิภาพและบรรลุตามจุดประสงค์นั้น ผู้สอนควรจะได้มีการเตรียมการแบ่งกลุ่มผู้เรียนให้แต่ละกลุ่มให้มีสมาชิกจำนวนที่เหมาะสม คือ ประมาณ 4 คน โดยให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกันทั้งผู้เรียนที่เก่ง ปานกลาง (ค่อนข้างเก่ง) ปานกลาง (ค่อนข้างอ่อน) และอ่อน โดยมีจำนวนหญิงชายใกล้เคียงกัน ผู้สอนจะต้องรู้ข้อมูลความสามารถของผู้เรียน เพื่อที่จะได้เตรียมการแบ่งกลุ่มได้ถูกต้อง ผู้เรียนที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันนั้นจะเป็นกลุ่มถาวรเป็นระยะเวลาประมาณ 6 สัปดาห์ หรือประมาณ 20 เปอร์เซ็นต์ ของคาบเรียนทั้งหมดของแต่ละรายวิชา

2. การสร้างความมุ่งมั่นและอุดมการณ์ของผู้เรียนที่จะทำงานร่วมกัน โดยผู้สอนจะต้องจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นและเสริมทักษะด้านความคิดแก่ผู้เรียน โดยใช้แหล่งข้อมูลต่าง ๆ และสื่อการสอนเพื่อให้สมาชิกในแต่ละกลุ่มมีความกระตือรือร้น และมีความตั้งใจที่จะทำงานร่วมกัน ให้ประสบความสำเร็จอย่างมีคุณภาพ สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีความตั้งใจมุ่งมั่นที่จะช่วยเหลือกัน และผู้สอนจะต้องรู้จักจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นความสำคัญของการทำงานร่วมกัน และมีการจัดกิจกรรมที่คนเดียวไม่สามารถทำได้สำเร็จ แต่ต้องอาศัยการทำงานร่วมกัน

3. การปลูกฝังให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและเห็นความสำคัญในกติกาของการเรียนรู้ร่วมกัน ผู้สอนควรชี้แจงให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการทำงานร่วมกัน ให้แรงเสริมทางบวกแก่ผู้เรียน ให้การช่วยเหลือและการแนะนำวิธีการทำงานที่ถูกต้อง ผู้สอนจะต้องมีวิธีการที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจกติกาของการเรียนรู้ร่วมกัน ซึ่งประกอบด้วย การช่วยเหลือกัน ความสามารถที่แตกต่างของสมาชิกในกลุ่ม จะทำให้งานสำเร็จได้ด้วยดีนั้น ขึ้นอยู่กับความรับผิดชอบของสมาชิกทุกคน สมาชิกทุกคนมีบทบาทเท่าเทียมกัน สมาชิกทุกคนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันอย่างต่อเนื่อง

4. ผู้สอนจะต้องมีการจัดการที่ดีเพื่อให้การทำงานกลุ่มเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้สอนควรมีวิธีการจัดการเพื่อให้การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกันไปตามขั้นตอน และบรรลุจุดประสงค์ที่กำหนด คือ มีการสร้างกฎของห้องเรียน กฎของกลุ่ม มีการจัดที่นั่งของสมาชิกแต่ละกลุ่มให้เป็นระเบียบ รวดเร็ว การใช้แบบฝึกหัด วัสดุ อุปกรณ์ ให้แก่หัวหน้ากลุ่มหรือตัวแทนกลุ่ม มีการแบ่งงานระหว่างสมาชิกในกลุ่ม การจัดบรรยากาศการเรียนรู้ ฯลฯ

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

5.1 งานวิจัยภายในประเทศ

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องภายในประเทศที่เกี่ยวกับเด็กออทิสติกที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ ยังมีไม่มากนัก ผู้วิจัยได้รวบรวมได้ดังต่อไปนี้

ประทุม อัทชู (2544 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องการแก้ปัญหาการปรับตัวเข้ากับเพื่อน ของนักเรียนออทิสติกในห้องเรียนรวมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า การสร้างบรรยากาศในห้องเรียน เข้าใจการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขและวิธีการต่าง ๆ สามารถช่วยให้เกิดการพัฒนากการปรับตัวของ นักเรียนได้ดีขึ้น พบว่าปัจจัยที่ทำให้นักเรียนปกติเข้าใจและยอมรับนักเรียนออทิสติก คือ การสอนของ ครูและพ่อแม่ การที่ครูและเพื่อนทำให้ดูเป็นแบบอย่าง คุณสมบัติที่ดีบางประการของนักเรียนออทิสติกเอง ความเอาใจใส่ของผู้ปกครองนักเรียนออทิสติกที่นักเรียนปกติได้รับรู้ คุณธรรมจริยธรรมที่มีในตัวนักเรียนปกติ แล้วความเคยชินที่อยู่ร่วมกัน

อารดา เตชะโกศิยวณิช (2544 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาพฤติกรรม การเรียนวิทยาศาสตร์ที่พึงประสงค์ในห้องเรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนปกติทุกคนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการทดลอง ส่งงานครบ มีผลการเรียนผ่าน ปัญหาวินัยในห้องเรียนลดลง นักเรียนออทิสติก ทั้ง 2 คน ร่วมทำกิจกรรมกับเพื่อนได้ทุกขั้นตอน รับผิดชอบงานในส่วนที่เพื่อนมอบหมาย ได้แสดงศักยภาพอย่างเด่นชัดในการทำการทดลอง รวบรวมข้อมูล พิมพ์ผลการศึกษาและนำเสนอผลงาน ไม่มีพฤติกรรมรบกวนห้องเรียน เพื่อนยอมรับและเข้าใจนักเรียนออทิสติกทั้ง 2 คนดีขึ้น นักเรียนส่วนใหญ่ชอบวิธีนี้มาก

สารณี ธนนิมิตร (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และ ปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ใช้การเรียนแบบร่วมมือการเรียนและการเรียน ตามกิจกรรมปกติ เรื่อง อัตราส่วน ร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า (1) นักเรียนที่ใช้กิจกรรมทั้ง 3 กลุ่ม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือกันแบบกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ใช้การเรียนตามปกติ สำหรับผมที่ใช้การเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้แบบแข่งขันเป็นกลุ่มโดยใช้เกณฑ์และกลุ่มที่ใช้การเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้แบบกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน (2) กลุ่มที่ใช้การเรียนแบบร่วมมือกันเรียนแบบแข่งขันเป็นกลุ่มโดยใช้เกม และกลุ่มที่ใช้การเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้แบบกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

รติกร สุขมาก (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์เรื่องสมการ และอสมการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่เรียนแบบแข่งขัน กลุ่มที่เรียนแบบ

ร่วมมือ และกลุ่มแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า (1) นักเรียนที่เรียนแบบแข่งขัน และนักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ไม่แตกต่างกัน (2) นักเรียนที่เรียนแบบแข่งขันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (3) นักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ออสติน (Austin. 1985 : 3110-A) ได้ทำการศึกษาทัศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนร่วมของเด็กก่อนวัยเรียน ในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย พบว่า ผู้ปกครองเด็กมีความเห็นว่า ต้นมีบทบาทหน้าที่สำคัญในการจัดโปรแกรมการศึกษาสำหรับบุตรของตน ผู้ปกครองมีความพึงพอใจในโครงการจัดการศึกษาที่ให้เด็กก่อนวัยเรียนเรียนร่วมกับเด็กปกติ และมีความเห็นว่า การจัดการศึกษาสำหรับเด็กก่อนเรียนอาศัยเด็กเป็นศูนย์กลาง ผู้ปกครองยังไม่คุ้นเคยกับศัพท์ทางวิชาการการศึกษาพิเศษ และมีความเห็นว่าเด็กของตนเองมีพัฒนาการดีขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทักษะด้านต่าง ๆ โดยส่วนรวมแล้วผู้ปกครองพึงพอใจในโครงการการเรียนร่วม

กรีนสแปน (Greenspan. 1997 : 87-141 ; อ้างอิงใน เบญจจา ชลธารินทร์. 2548 : 71) ศึกษาขั้นตอนการพัฒนาการ 6 ขั้น หรือ theory of six functional milestones กล่าวว่า เด็กทั่วไปจะพัฒนาผ่านขั้นตอนการพัฒนาการด้านอารมณ์ เพื่อจะบรรลุถึงความสามารถในการเรียนรู้ซึ่งจะเป็นไปตามขั้นตอนทีละขั้น เด็กออทิสติกมีปัญหาในการพัฒนาตามขั้นตอนดังกล่าว เนื่องจากมีพัฒนาการทางสังคม ภาษา และการสื่อสารช้า กรีนสแปน ได้คิดค้นการบำบัดที่เรียกว่า Developmental, Individual-Difference, Realationship - Based Model (D. I. R) หรือ ที่เรียกกันอย่างไม่เป็นทางการว่า floor time มาใช้ในการสอนและปรับพฤติกรรมสำหรับบุคคลออทิสติก การจัดการเรียนการสอนแบบนี้จะเกิดขึ้นในสิ่งแวดล้อมที่เด็กคุ้นเคย โดยให้เด็กเป็นศูนย์กลางของการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ครูและพ่อแม่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เด็กเลือกริเริ่มด้วยตนเอง เช่น หากเด็กต้องการวิ่งรถของเล่นเป็นแถว ๆ ครูหรือพ่อแม่ จะร่วมเล่นด้วยเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์กับเด็ก โดยมุ่งทักษะทางสังคม ดังนั้นกิจกรรมที่ทั้งเด็กและผู้ใหญ่มีส่วนร่วมจะต้องมุ่งสร้างความรู้สึกร่วมมีส่วนร่วมทางสังคมให้กับเด็ก การใช้เทคนิคดังกล่าว เน้นพัฒนาการทางอารมณ์โดยไม่มุ่งเจาะจงแก้ไขความบกพร่องด้านต่าง ๆ ด้านใดด้านหนึ่ง อ่านให้เด็กเล่นโดยไม่มีกฎเกณฑ์ (unstructured play) แต่ครูจะต้องสังเกตและมีส่วนร่วมกับเด็กเพื่อสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมและช่วยให้เด็กสามารถบรรลุพัฒนาการแต่ละขั้นได้ในที่สุด

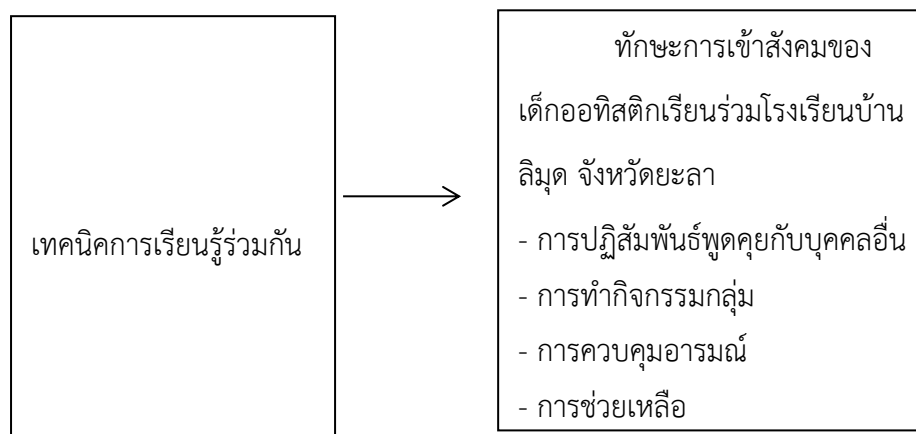
เดวิดสัน นีส (Davidso, Neil. 1990 : 50) ได้รายงานการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบผู้เรียนร่วมมือกันอย่างเป็นกลุ่มย่อยกับการสอนแบบปกติ ทั้งหมด 8 เรื่อง ผลการศึกษาปรากฏว่า 40 เปอร์เซ็นต์ ของการศึกษาทั้งหมด นักเรียนที่

ได้รับการสอนแบบผู้เรียนร่วมมือกันเรียนเป็นกลุ่มย่อยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ออร์แลนโด (Olando. 1992 : 140) ได้ทำการศึกษาการเรียนแบบร่วมมือ ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนิสิตชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยชุมชน ระหว่างนิสิตที่เรียนแบบแบ่งกลุ่มตามผลสัมฤทธิ์ผล (STAD) กับนิสิตที่เรียนแบบปกติ ผลการวิจัยปรากฏว่า นิสิตที่เรียนแบบแบ่งกลุ่มตามผลสัมฤทธิ์ผล กับนิสิตที่เรียนแบบปกติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6. กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi - Experimental Research) โดยมีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนร่วมกับเด็กปกติโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน (2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนร่วมกับเด็กปกติก่อนและหลังการใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เด็กออทิสติกเรียนร่วมในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สามารถเรียนร่วมได้กับเด็กปกติ จำนวน 8 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างแบบกึ่งทดลอง (Quasi - Experimental Research) โดยกำหนดคุณสมบัติว่าเป็นเด็กออทิสติกที่สามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติได้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านลิมุด อำเภอเมือง จังหวัดยะลา จำนวน 2 คน

ตารางที่ 3.1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
เด็กออทิสติกที่สามารถเรียนร่วมกับเด็กปกติ	8	2
รวม	8	2

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นแบบสังเกตทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายเปิด (objective data) เพื่อสอบถามเกี่ยวกับเพศ อายุ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามสังเกตทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แบ่งเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการควบคุมอารมณ์ ด้านปฏิสัมพันธ์พูดคุยกับเพื่อน ด้านการทำกิจกรรมกลุ่ม ด้านการช่วยเหลือเพื่อน และด้านการยอมรับผู้อื่น โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนทักษะการเข้าสังคม 3 ระดับ คือแสดงทักษะการเข้าสังคมทุกครั้ง แสดงทักษะการเข้าสังคมบางครั้ง และไม่แสดงทักษะการเข้าสังคม มีเกณฑ์ให้คะแนนระดับทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ ดังนี้

ระดับการแสดงทักษะการเข้าสังคมทุกครั้ง	ให้คะแนน	2
ระดับการแสดงทักษะการเข้าสังคมบางครั้ง	ให้คะแนน	1
ระดับไม่แสดงทักษะการเข้าสังคม	ให้คะแนน	0

การสร้างเครื่องมือมีวิธีการดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสาร บทความ ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดเป็นค่านิยมทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ
2. ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะของตัวแปรที่ทำการวิจัยทุกตัว
3. สร้างข้อคำถามของทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ ทั้ง 5 ด้าน ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ ดังนี้

- 3.1 ด้านการควบคุมอารมณ์ จำนวน 12 ข้อ
- 3.2 ด้านปฏิสัมพันธ์พูดคุยกับเพื่อน จำนวน 12 ข้อ
- 3.3 ด้านการทำกิจกรรมกลุ่ม จำนวน 11 ข้อ
- 3.4 ด้านการช่วยเหลือเพื่อน จำนวน 10 ข้อ
- 3.5 ด้านการยอมรับผู้อื่นจำนวน 12 ข้อ

- 4 นำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบข้อคำถาม และตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยวิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถาม (IOC) กับนิยามศัพท์เฉพาะ โดยมีเกณฑ์ให้คะแนน ดังนี้

+1	หมายถึง	สอดคล้อง
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจ
-1	หมายถึง	ไม่สอดคล้อง

แล้วนำไปวิเคราะห์หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เลือกข้อที่มีดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่.50 ขึ้นไปเพื่อนำมาใช้ และนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงให้เครื่องมือมีคุณภาพยิ่งขึ้น สำหรับรายนามผู้ทรงคุณวุฒิ มีดังนี้

- 4.1 อาจารย์สุรัตน์ บุญฤทธิ์ ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดปัตตานี
- 4.2 อาจารย์จักรกฤษณ์ เจริญพันธ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านศรีพงษ์
- 4.3 คุณครูชณุตพร ดาแก้ว คุณครูโรงเรียนบ้านปูลาเง๊ะมุดอ

จากการตรวจแบบสอบถามของผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถาม (IOC) ตั้งแต่ .05 ขึ้นไปและเป็นที่ยอมรับของผู้เชี่ยวชาญ มีจำนวน 50 ข้อ ดังนี้

- ด้านการควบคุมอารมณ์ จำนวน 10 ข้อ
- ด้านปฏิสัมพันธ์พูดคุยกับเพื่อน จำนวน 10 ข้อ
- ด้านการทำกิจกรรมกลุ่ม จำนวน 10 ข้อ
- ด้านการช่วยเหลือเพื่อน จำนวน 10 ข้อ
- ด้านการยอมรับผู้อื่นจำนวน 10 ข้อ

5. ขั้นตอนการแก้ไขปรับปรุงแบบสอบถาม

6. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (try-out) กับเด็กออทิสติกเรียนร่วมในโรงเรียนจังหวัดยะลาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน เพื่อคำนวณหาอำนาจจำแนกของข้อคำถาม โดยวิธี Item total correlation โดยใช้เกณฑ์พิจารณาค่าอำนาจจำแนก .2 ขึ้นไป และนำข้อมูลหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของ Cronbach (1970) ของแบบสอบถามด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางด้านสังคมศาสตร์ ได้ค่าความเชื่อมั่น ($\alpha=0.85$)

7. นำแบบสอบถามที่ตรวจสอบคุณภาพแล้วมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนโรงเรียนบ้านลิมุุด อำเภอเมือง จังหวัดยะลาและนิตวัน เวลาในการรับแบบสังเกตทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ
2. ผู้วิจัยรวบรวมแบบสังเกตทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ ที่ได้รับคืนมาทั้งหมด แล้วคัดเลือกแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์เพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาทั้งหมดมาตรวจสอบความสมบูรณ์ แล้ววิเคราะห์ข้อมูลและประมวลผลหาค่าทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป ดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ หาค่าเฉลี่ยร้อยละ (percentage) และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ตาราง ประกอบการบรรยาย
2. ข้อมูลผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุุด จังหวัดยะลา โดยการหาค่าระดับคะแนนแล้วแปลความหมายค่าเฉลี่ยของระดับการแสดงทักษะหลังการทดลอง โดยมีเกณฑ์ ดังนี้

0.51 - 0.60	หมายถึง	มาก
0.41 - 0.50	หมายถึง	ปานกลาง
0.00 - 0.40	หมายถึง	น้อย

3. การพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุุด จังหวัดยะลา การเข้าสังคมของเด็กออทิสติกก่อนและหลังการใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันใช้การทดสอบ (t -test) และ One-way ANOVA

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ได้ผลการวิจัยโดยจำแนกเป็นด้านข้อมูลทั่วไป และด้านทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปจำแนกตาม เพศ

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	2	100
หญิง	-	-
รวม	2	100

จากตารางที่ 4.1 พบว่า มีผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 2 คน โดยผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเด็กออทิสติกเรียนร่วมในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สามารถเรียนร่วมได้กับเด็กปกติ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 100

ตารางที่ 4.2 ข้อมูลทั่วไปจำแนกตาม อายุ

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
5 ปี	-	-
6 ปี	2	100
7 ปี	-	-
รวม	2	100

จากตารางที่ 4.2 พบว่า มีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 2 คน โดยผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเด็กออทิสติกเรียนร่วมในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สามารถเรียนร่วมได้กับเด็กปกติ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 100

ตารางที่ 4.3 ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิ้มุด จังหวัดยะลา ด้านการควบคุมอารมณ์

(n=2)

รายการ	คะแนนพฤติกรรมการเข้าสังคม (20 คะแนน)			
	คนที่ 1		คนที่ 2	
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง
- ชนผิดปกติ	1	2	1	2
- นิ่งผิดปกติ	2	2	2	2
- ชอบทำลายสิ่งของ	0	1	2	1
- กรีดร้องเอาแต่ใจ	2	2	2	2
- หัวเราะหรือร้องไห้โดยไม่มีเหตุผล	2	2	2	2
- กลัวในสิ่งที่ไม่ควรกลัว	0	1	1	2
- แสดงอาการต่อต้านด้วยคำพูด ท่าทาง	2	1	1	2
- แสดงอารมณ์โกรธ	0	1	0	1
- ไม่ยิ้ม หรือ ยิ้มช้ากว่าคนอื่น	1	2	1	2
- ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง	0	1	1	2
รวม	10	15	13	18
ค่าเฉลี่ย	1.00	1.50	1.30	1.80

จากตารางที่ 4.3 ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิ้มุด จังหวัดยะลา ด้านการควบคุมอารมณ์ พบว่าคนที่ 1 ก่อนการทดลอง คะแนนเต็ม 20 คะแนน เด็กได้ 10 คะแนน โดยมีระดับการแสดงทักษะการเข้าสังคมทุกครั้ง ได้ข้อละ 2 คะแนน คือ นิ่งผิดปกติ กรีดร้องเอาแต่ใจ หัวเราะหรือร้องไห้โดยไม่มีเหตุผล และแสดงอาการต่อต้านด้วยคำพูด ท่าทาง ระดับการแสดงทักษะการเข้าสังคมบางครั้ง ได้ข้อละ 1 คะแนน คือ ชนผิดปกติ ไม่ยิ้ม หรือ ยิ้มช้ากว่าคนอื่น ระดับไม่แสดงทักษะการเข้าสังคม ได้ข้อละ 0 คะแนน คือ ชอบทำลายสิ่งของ กลัวในสิ่งที่ไม่ควรกลัว แสดงอารมณ์โกรธ เช่น กัด ข่วน หยิก และไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง ทักษะการเข้าสังคมทุกครั้ง ได้ข้อละ 2 คะแนน คือ ชนผิดปกติ นิ่ง

ผิดปกติ กริตร้องเอาแต่ใจ หัวเราะหรือร้องไห้โดยไม่มีเหตุผล ไม่ยิ้ม หรือ ยิ้มช้ากว่าคนอื่น ระดับการ
แสดงทักษะทางสังคมบางครั้ง ได้ข้อละ 1 คะแนน คือชอบทำลายสิ่งของ กลัวในสิ่งที่ไม่ควรกลัว
แสดงอาการต่อต้านด้วยคำพูด ท่าทาง แสดงอารมณ์โกรธ เช่น กัด ข่วน หยิก ไม่ชอบการ
เปลี่ยนแปลง คนที่ 2 ก่อนการทดลอง คะแนนเต็ม 20 คะแนน เด็กได้ 13 คะแนน โดยมีระดับการ
แสดงทักษะทางสังคมทุกครั้ง ได้ข้อละ 2 คะแนน คือ นิ่งผิดปกติ ชอบทำลายสิ่งของ กริตร้องเอาแต่
ใจ หัวเราะหรือร้องไห้โดยไม่มีเหตุผล ระดับการแสดงทักษะทางสังคมบางครั้งได้ข้อละ 1 คะแนน คือ
ชนผิดปกติ กลัวในสิ่งที่ไม่ควรกลัว แสดงอาการต่อต้านด้วยคำพูด ท่าทาง ไม่ยิ้ม หรือ ยิ้มช้ากว่าคนอื่น
ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง ระดับไม่แสดงทักษะทางสังคมได้ข้อละ 0 คะแนน คือ แสดงอารมณ์โกรธ
เช่น กัด ข่วน หยิก และหลังการทดลอง คะแนนเต็ม 20 คะแนน เด็กได้ 18 คะแนน โดยมีระดับการ
แสดงทักษะทางสังคมทุกครั้ง ได้ข้อละ 2 คะแนน คือ ชนผิดปกติ นิ่งผิดปกติ กริตร้องเอาแต่ใจ
หัวเราะหรือร้องไห้โดยไม่มีเหตุผล กลัวในสิ่งที่ไม่ควรกลัว แสดงอาการต่อต้านด้วยคำพูด ท่าทาง ไม่
ยิ้ม หรือ ยิ้มช้ากว่าคนอื่น ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง ระดับการแสดงทักษะทางสังคมบางครั้งได้ข้อละ 1
คะแนน คือ ชอบทำลายสิ่งของ แสดงอารมณ์โกรธ เช่น กัด ข่วน หยิก

ตารางที่ 4.4 ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของ
เด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ด้านปฏิสัมพันธ์

(n=2)

รายการ	คะแนนพฤติกรรมกรการเข้าสังคม (20 คะแนน)			
	คนที่ 1		คนที่ 2	
	ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง	ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง
- พูดคุยกับเพื่อนได้	1	2	1	2
- พูดชมเชยผู้อื่น	0	1	0	1
- สบตาผู้อื่น	0	1	0	1
- พูดเลียนแบบหรือพูดทวนคำถาม	1	2	1	2
- การเปล่งเสียงพูดปกติ	2	2	2	2
- เข้าใจสีหน้าท่าทางของเพื่อนสนทนา	0	1	0	1
- รอจังหวะในการสนทนาไม่เป็น	0	1	1	2
- ใช้ภาษาและวิธีการสื่อสารที่คนอื่นเข้าใจ	1	2	1	2

ตารางที่ 4.4 ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ด้านปฏิสัมพันธ์ (ต่อ)

(n=2)

รายการ	คะแนนพฤติกรรมการเข้าสังคม (20 คะแนน)			
	คนที่ 1		คนที่ 2	
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง
- สามารถเริ่มต้นบทสนทนาได้	0	1	0	2
- ใช้กริยาท่าทางในการสื่อความหมายได้	0	1	0	1
รวม	5	14	6	16
ค่าเฉลี่ย	0.50	1.40	0.60	1.60

จากตารางที่ 4.4 ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ด้านปฏิสัมพันธ์ พบว่า คนที่ 1 ก่อนการทดลอง คะแนนเต็ม 20 คะแนน เด็กได้ 5 คะแนน โดยมีระดับการแสดงแสดงทักษะทางสังคมทุกครั้ง ได้ข้อละ 2 คะแนน คือ การเปล่งเสียงพูดปกติ ระดับการแสดงแสดงทักษะทางสังคมบางครั้ง ได้ข้อละ 1 คะแนน คือ พูดคุยกับเพื่อนได้ พูดเลียนแบบหรือพูดทวนคำถาม ใช้ภาษาและวิธีการสื่อสารที่คนอื่นเข้าใจ ระดับไม่แสดงทักษะทางสังคมได้ข้อละ 0 คะแนน คือ พูดชมเชยผู้อื่น สบตาผู้อื่น เข้าใจสีหน้าท่าทางของเพื่อนสนทนา รอจังหวะในการสนทนาไม่เป็น สามารถเริ่มต้นบทสนทนาได้ ใช้กริยาท่าทางในการสื่อความหมายได้ และหลังการทดลอง คะแนนเต็ม 20 คะแนน เด็กได้ 14 คะแนน โดยมีระดับการแสดงทักษะทางสังคมทุกครั้ง ได้ข้อละ 2 คะแนน คือ พูดคุยกับเพื่อนได้ พูดเลียนแบบหรือพูดทวนคำถาม การเปล่งเสียงพูดปกติ ใช้ภาษาและวิธีการสื่อสารที่คนอื่นเข้าใจ ระดับการแสดงทักษะทางสังคมบางครั้ง ได้ข้อละ 1 คะแนน คือ พูดชมเชยผู้อื่น สบตาผู้อื่นเข้าใจสีหน้าท่าทางของเพื่อนสนทนา รอจังหวะในการสนทนาไม่เป็น สามารถเริ่มต้นบทสนทนาได้ใช้กริยาท่าทางในการสื่อความหมายได้ คนที่ 2 ก่อนการทดลอง คะแนนเต็ม 20 คะแนน เด็กได้ 6 คะแนน โดยมีระดับการแสดงทักษะทางสังคมทุกครั้ง ได้ข้อละ 2 คะแนน คือการเปล่งเสียงพูดปกติ ระดับการแสดงทักษะทางสังคมบางครั้งได้ข้อละ 1 คะแนน คือ พูดคุยกับเพื่อนได้ พูดเลียนแบบหรือพูดทวนคำถาม รอจังหวะในการสนทนาไม่เป็น ใช้ภาษาและวิธีการสื่อสารที่คนอื่นเข้าใจ ระดับไม่แสดงทักษะทางสังคมได้ข้อละ 0 คะแนน คือ พูดชมเชยผู้อื่น สบตาผู้อื่น เข้าใจสีหน้าท่าทางของเพื่อนสนทนา สามารถเริ่มต้นบทสนทนาได้ ใช้กริยาท่าทางในการสื่อความหมายได้ และหลังการทดลอง คะแนนเต็ม

20 คะแนน เด็กได้ 16 คะแนน โดยมีระดับการแสดงทักษะทางสังคมทุกครั้ง ได้ข้อละ 2 คะแนน คือ พูดคุยกับเพื่อนได้ พูดเลียนแบบหรือพูดทวนคำถาม การเปล่งเสียงพูดปกติ รอจังหวะในการสนทนา ไม่เป็น ใช้ภาษาและวิธีการสื่อสารที่คนอื่นเข้าใจ สามารถเริ่มต้นบทสนทนาได้ ระดับการแสดงทักษะทางสังคมบางครั้งได้ข้อละ 1 คะแนน คือ พูดชมเชยผู้อื่น สบตาผู้อื่นเข้าใจสีหน้าท่าทางของเพื่อน สนทนา ใช้กริยาท่าทางในการสื่อความหมายได้

ตารางที่ 4.5 ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ด้านการทำกิจกรรมกลุ่ม

(n=2)

รายการ	คะแนนพฤติกรรมการเข้าสังคม (20 คะแนน)			
	คนที่ 1		คนที่ 2	
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง
- รู้จักการอดทน	0	1	1	1
- มีส่วนร่วมในกิจกรรม	1	2	0	2
- การปฏิบัติตามกฎของกลุ่ม	0	1	1	2
- แสดงอาการวิตกกังวลเมื่อเข้ากลุ่ม	1	2	1	2
- แสดงความสนใจบุคคลรอบข้าง	1	2	0	1
- มีปัญหาในการร่วมกิจกรรมกับผู้อื่น	1	2	1	2
- ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนไม่เป็น	0	1	1	2
- จับมือเพื่อนให้ทำสิ่งที่ต้องการ	0	1	0	1
- มีความสนใจในการทำกิจกรรมกลุ่ม	1	2	1	2
- มีความรับผิดชอบในการทำกิจกรรมกลุ่ม	0	1	0	1
รวม	5	15	6	16
ค่าเฉลี่ย	0.50	1.50	0.60	1.60

จากตารางที่ 4.5 ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ด้านการทำกิจกรรมกลุ่ม พบว่า

คนที่ 1 ก่อนการทดลอง คะแนนเต็ม 20 คะแนน เด็กได้ 5 คะแนน ระดับการแสดงแสดงทักษะทางสังคมบางครั้ง ได้ข้อละ 1 คะแนน คือ มีส่วนร่วมในกิจกรรม แสดงอาการวิตกกังวลเมื่อเข้ากลุ่ม แสดงความสนใจบุคคลรอบข้าง มีปัญหาในการร่วมกิจกรรมกับผู้อื่น มีความสนใจในการทำกิจกรรมกลุ่ม ระดับไม่แสดงทักษะทางสังคมได้ข้อละ 0 คะแนน คือ รู้จักการอดทน การปฏิบัติตามกฎของกลุ่ม ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนไม่เป็น จับมือเพื่อนให้ทำสิ่งที่ต้องการ มีความรับผิดชอบในการทำกิจกรรมกลุ่ม และหลังการทดลอง คะแนนเต็ม 20 คะแนน เด็กได้ 15 คะแนน โดยมีระดับการแสดงทักษะทางสังคมทุกครั้ง ได้ข้อละ 2 คะแนน คือ รู้จักการอดทน การปฏิบัติตามกฎของกลุ่ม ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนไม่เป็น จับมือเพื่อนให้ทำสิ่งที่ต้องการ มีความรับผิดชอบในการทำกิจกรรมกลุ่ม คนที่ 2 ก่อนการทดลอง คะแนนเต็ม 20 คะแนน เด็กได้ 6 คะแนน โดยมีระดับการแสดงทักษะทางสังคมบางครั้ง ได้ข้อละ 1 คะแนน คือ รู้จักการอดทน การปฏิบัติตามกฎของกลุ่ม แสดงอาการวิตกกังวลเมื่อเข้ากลุ่ม มีปัญหาในการร่วมกิจกรรมกับผู้อื่น ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนไม่เป็น มีความสนใจในการทำกิจกรรมกลุ่ม ระดับไม่แสดงทักษะทางสังคมได้ข้อละ 0 คะแนน คือ มีส่วนร่วมในกิจกรรมแสดงความสนใจบุคคลรอบข้าง จับมือเพื่อนให้ทำสิ่งที่ต้องการ มีความรับผิดชอบในการทำกิจกรรม กลุ่ม และหลังการทดลอง คะแนนเต็ม 20 คะแนน เด็กได้ 16 คะแนน โดยมีระดับแสดงทักษะทางสังคมทุกครั้ง ได้ข้อละ 2 คะแนน คือ มีส่วนร่วมในกิจกรรม การปฏิบัติตามกฎของกลุ่ม แสดงอาการวิตกกังวลเมื่อเข้ากลุ่ม มีปัญหาในการร่วมกิจกรรมกับผู้อื่น ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนไม่เป็นมีความสนใจในการทำกิจกรรมกลุ่ม ระดับการแสดงทักษะทางสังคมบางครั้งได้ข้อละ 1 คะแนน คือ รู้จักการอดทน แสดงความสนใจบุคคลรอบข้าง จับมือเพื่อนให้ทำสิ่งที่ต้องการ มีความรับผิดชอบในการทำกิจกรรมกลุ่ม

ตารางที่ 4.6 ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ด้านการช่วยเหลือเพื่อน

(n=2)

รายการ	คะแนนพฤติกรรมการเข้าสังคม (20 คะแนน)			
	คนที่ 1		คนที่ 2	
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง
- ให้ความรักและเมตตาผู้อื่น	1	2	0	1
- มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	1	2	1	2
- รู้จักการแบ่งปัน	0	1	1	2
- หยิบของให้เพื่อนโดยเพื่อนไม่ได้ร้องขอ	0	1	0	1
- ช่วยเก็บของเข้าที่เมื่อเลิกกิจกรรม	1	2	1	2
- ช่วยเหลือเพื่อนเมื่อเพื่อนหกล้ม	0	1	0	1
- ปล่อยให้เพื่อนเมื่อเพื่อนร้องไห้	0	1	0	1
- ให้เพื่อนยืมของใช้	0	1	1	2
- เสนอความช่วยเหลือและแนะนำตามความเหมาะสม	0	1	0	1
- แสดงความห่วงใยเอาใจใส่เพื่อน	0	1	1	2
รวม	3	13	5	15
ค่าเฉลี่ย	0.30	1.30	0.50	1.50

จากตารางที่ 4.6 ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ด้านการช่วยเหลือเพื่อน พบว่าคนที่ 1 ก่อนการทดลอง คะแนนเต็ม 20 คะแนน เด็กได้ 3 คะแนน ระดับการแสดงทักษะทางสังคม บางครั้ง ได้ข้อละ 1 คะแนน คือ ให้ความรักและเมตตาผู้อื่น มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ช่วยเก็บของเข้าที่เมื่อเลิกกิจกรรม ระดับไม่แสดงทักษะทางสังคมได้ข้อละ 0 คะแนน คือ รู้จักการแบ่งปัน หยิบของให้เพื่อนโดยเพื่อนไม่ได้ร้องขอ ช่วยเหลือเพื่อนเมื่อเพื่อนหกล้ม ปล่อยให้เพื่อนเมื่อเพื่อนร้องไห้ ให้เพื่อนยืมของใช้ เสนอความช่วยเหลือและแนะนำตามความเหมาะสม แสดงความห่วงใยเอาใจใส่

เพื่อนและหลังการทดลอง คะแนนเต็ม 20 คะแนน เด็กได้ 13 คะแนน โดยมีระดับการแสดงทักษะทางสังคมทางบวกทุกครั้ง ได้ข้อละ 2 คะแนน คือ ให้ความรักและเมตตาผู้อื่น มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ช่วยเก็บของเข้าที่เมื่อเลิกกิจกรรม ระดับการแสดงพฤติกรรมทางบวกบางครั้ง ได้ข้อละ 1 คะแนน คือ รู้จักการแบ่งปัน หยิบของให้เพื่อนโดยเพื่อนไม่ได้ร้องขอ ช่วยเหลือเพื่อนเมื่อเพื่อนหกล้ม ปลอดภัยเมื่อเพื่อนร้องไห้ ให้เพื่อนยิ้มของใช้ เสนอความช่วยเหลือและแนะนำตามความเหมาะสม แสดงความห่วงใยเอาใจใส่เพื่อน คนที่ 2 ก่อนการทดลอง คะแนนเต็ม 20 คะแนน เด็กได้ 5 คะแนน โดยมีระดับการแสดงทักษะทางสังคมบางครั้งได้ข้อละ 1 คะแนน คือ มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รู้จักการแบ่งปัน ช่วยเก็บของเข้าที่เมื่อเลิกกิจกรรม ให้เพื่อนยิ้มของใช้ แสดงความห่วงใยเอาใจใส่เพื่อน ระดับไม่แสดงทักษะทางสังคมทางบวก ได้ข้อละ 0 คะแนน คือ ให้ความรักและเมตตาผู้อื่น หยิบของให้เพื่อนโดยเพื่อนไม่ได้ร้องขอ ช่วยเหลือเพื่อนเมื่อเพื่อนหกล้ม ปลอดภัยเมื่อเพื่อนร้องไห้ เสนอความช่วยเหลือและแนะนำตามความเหมาะสม และหลังการทดลอง คะแนนเต็ม 20 คะแนน เด็กได้ 15 คะแนน โดยมีระดับการแสดงทักษะทางสังคมทุกครั้ง ได้ข้อละ 2 คะแนน คือ มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รู้จักการแบ่งปัน ช่วยเก็บของเข้าที่เมื่อเลิกกิจกรรม ให้เพื่อนยิ้มของใช้ แสดงความห่วงใยเอาใจใส่เพื่อน ระดับการแสดงทักษะทางสังคมบางครั้งได้ข้อละ 1 คะแนน คือ ให้ความรักและเมตตาผู้อื่น หยิบของให้เพื่อนโดยเพื่อนไม่ได้ร้องขอ ช่วยเหลือเพื่อนเมื่อเพื่อนหกล้ม ปลอดภัยเมื่อเพื่อนร้องไห้ เสนอความช่วยเหลือและแนะนำตามความเหมาะสม

ตารางที่ 4.7 ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ด้านการยอมรับผู้อื่น

(n=2)

รายการ	คะแนนพฤติกรรมการเข้าสังคม (20 คะแนน)			
	คนที่ 1		คนที่ 2	
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง
- ยอมรับความช่วยเหลือจากเพื่อน	0	1	1	2
- เป็นที่ยอมรับของเพื่อนภายในกลุ่ม	0	1	0	1
- ให้ความไว้วางใจเพื่อน	0	1	1	2
- ให้เพื่อนเข้ามามีส่วนร่วมในการเล่น	1	2	0	2
- อาสาเป็นผู้นำในการทำกิจกรรม	0	1	0	1
- เข้าใจความต้องการของผู้อื่น	0	1	0	1
- ยอมรับความสำเร็จของเพื่อน	1	2	1	2
- การให้อภัยผู้อื่น	1	2	1	2
- แสดงความสนใจเพื่อนภายในกลุ่มหรือคนอื่นๆ	0	1	1	1
- ปรับท่าทีของตนเองตามคำแนะนำของเพื่อน	0	1	0	1
รวม	3	13	5	15
ค่าเฉลี่ย	0.30	1.30	0.50	1.50

จากตารางที่ 4.7 ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ด้านการยอมรับผู้อื่น พบว่า คนที่ 1 ก่อนการทดลอง คะแนนเต็ม 20 คะแนน เด็กได้ 3 คะแนน ระดับการแสดงทักษะทางสังคมบางครั้ง ได้ข้อละ 1 คะแนน คือ ให้เพื่อนเข้ามามีส่วนร่วมในการเล่น ยอมรับความสำเร็จของเพื่อนการให้อภัยผู้อื่น ระดับไม่แสดงทักษะทางสังคมได้ข้อละ 0 คะแนน คือ ยอมรับความช่วยเหลือจากเพื่อน เป็นที่ยอมรับของเพื่อนภายในกลุ่ม ให้ความไว้วางใจเพื่อน อาสาเป็นผู้นำในการทำกิจกรรม เข้าใจความต้องการของผู้อื่น แสดงความสนใจเพื่อนภายในกลุ่มหรือคนอื่นๆ ปรับท่าทีของตนเองตามคำแนะนำของเพื่อน และหลังการทดลอง คะแนนเต็ม 20 คะแนน เด็กได้ 13 คะแนน โดยมีระดับการแสดง

แสดงทักษะทางสังคมทุกครั้ง ได้ข้อละ 2 คะแนน คือ ให้เพื่อนเข้ามามีส่วนร่วมในการเล่น ยอมรับความสำเร็จของเพื่อน การให้อภัยผู้อื่น ระดับการแสดงทักษะทางสังคมบางครั้งได้ข้อละ 1 คะแนน คือ ยอมรับความช่วยเหลือจากเพื่อน เป็นที่ยอมรับของเพื่อนภายในกลุ่ม ให้ความไว้วางใจเพื่อนอาสาเป็นผู้นำในการทำกิจกรรม เข้าใจความต้องการของผู้อื่น แสดงความสนใจเพื่อนภายในกลุ่มหรือคนอื่นๆ ปรับท่าทีของตนเองตามคำแนะนำของเพื่อน คนที่ 2 ก่อนการทดลอง คะแนนเต็ม 20 คะแนน เด็กได้ 5 คะแนน โดยมีระดับการแสดงทักษะทางสังคมบางครั้งได้ข้อละ 1 คะแนน คือ ยอมรับความช่วยเหลือจากเพื่อน ให้ความไว้วางใจเพื่อน ยอมรับความสำเร็จของเพื่อน การให้อภัยผู้อื่น แสดงความสนใจเพื่อนภายในกลุ่มหรือคนอื่นๆ ระดับไม่แสดงทักษะทางสังคมทางบวก ได้ข้อละ 0 คะแนน คือ เป็นที่ยอมรับของเพื่อนภายในกลุ่ม ให้เพื่อนเข้ามามีส่วนร่วมในการเล่น อาสาเป็นผู้นำในการทำกิจกรรม เข้าใจความต้องการของผู้อื่น ปรับท่าทีของตนเองตามคำแนะนำของเพื่อน และหลังการทดลอง คะแนนเต็ม 20 คะแนน เด็กได้ 15 คะแนน โดยมีระดับการแสดงทักษะทางสังคมทุกครั้ง ได้ข้อละ 2 คะแนน คือ ยอมรับความช่วยเหลือจากเพื่อน ให้ความไว้วางใจเพื่อน ให้เพื่อนเข้ามามีส่วนร่วมในการเล่น ยอมรับความสำเร็จของเพื่อน การให้อภัยผู้อื่น ระดับการแสดงทักษะทางสังคมบางครั้งได้ข้อละ 1 คะแนน คือ เป็นที่ยอมรับของเพื่อนภายในกลุ่ม อาสาเป็นผู้นำในการทำกิจกรรม เข้าใจความต้องการของผู้อื่น แสดงความสนใจเพื่อนภายในกลุ่มหรือคนอื่นๆ ปรับท่าทีของตนเองตามคำแนะนำของเพื่อน

ตารางที่ 4.8 คะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานทักษะการเข้าสังคมของเด็กก้อทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ก่อนและหลังการทดลอง

รายการ	คนที่ 1				คนที่ 2			
	ก่อน		หลัง		ก่อน		หลัง	
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.
ด้านการควบคุมอารมณ์	1.00	0.44	1.50	0.27	1.40	0.03	1.80	0.17
ด้านปฏิสัมพันธ์พูดคุยกับเพื่อน	0.50	0.27	0.14	0.27	0.60	0.33	0.16	0.26
ด้านการทำกิจกรรมกลุ่ม	0.50	0.17	1.50	0.27	0.60	0.26	1.60	0.26
ด้านการช่วยเหลือเพื่อน	0.30	0.23	1.30	0.23	0.50	0.27	1.50	0.27
ด้านการการยอมรับผู้อื่น	0.30	0.23	1.30	0.19	0.50	0.50	1.60	0.24
รวม	.52	.27	1.15	.19	.72	.77	1.33	.24

จากตารางที่ 4.8 คะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุต จังหวัดยะลา ก่อนและหลังการทดลอง พบว่า เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมด้านการควบคุมอารมณ์ ด้านปฏิสัมพันธ์พูดคุยกับเพื่อน ด้านการทำกิจกรรมกลุ่มด้านการช่วยเหลือเพื่อน และด้านการการยอมรับผู้อื่น สูงกว่าก่อนการใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน

ตารางที่ 4.9 การเปรียบเทียบทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุต จังหวัดยะลา ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน

ทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติก	ΣD	ΣD^2	t
ทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกก่อนการใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน	88	3972	6.22*
ทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกหลังการใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

จากตารางที่ 4.9 ทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุต จังหวัดยะลา หลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่องผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ได้ทำการสรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะทางการวิจัย ดังนี้

สรุปผล

1. ด้านข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการจำแนกตาม เพศ และอายุ พบว่ามีผู้ตอบแบบสอบถาม ทั้งหมด 2 คน โดยผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นนักเรียนออทิสติกเรียนร่วม จำแนกตามเพศ พบว่ามีเป็นเพศชาย จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 จำแนกตามอายุ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 6 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00

2. ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา พบว่า

2.1 ด้านการควบคุมอารมณ์ ภาพรวมก่อนการทดลอง พบว่า ทักษะการเข้าสังคมด้านการควบคุมอารมณ์ของคนที่ 1 และคนที่ 2 คะแนนอยู่ในระดับต่ำ เด็กยังไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ ยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง แสดงพฤติกรรมก้าวร้าว และมีสมาธิสั้นในการทำกิจกรรม หลังการทดลองทักษะการเข้าสังคมด้านการควบคุมอารมณ์ของคนที่ 1 และคนที่ 2 คะแนนอยู่ในระดับดี เด็กสามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้แต่ยังยึดตัวเองเป็นศูนย์กลางอยู่บ้างเด็กจะทำลายสิ่งของอยู่บ้างเมื่อไม่ได้ตั้งใจ ยอมรับความการเปลี่ยนแปลงในกิจวัตรประจำวันได้ โดยภาพรวมเด็กมีพฤติกรรมเข้าสังคมที่ดี รู้จักควบคุมอารมณ์ตนเอง

2.2 ด้านปฏิสัมพันธ์พูดคุยกับเพื่อน ภาพรวมก่อนการทดลอง พบว่า ทักษะการเข้าสังคมด้านปฏิสัมพันธ์พูดคุยกับเพื่อนของคนี่ 1 และคนที่ 2 คะแนนอยู่ในระดับต่ำ เด็กยังไม่สามารถพูดคุยตกลงกับเพื่อนได้ เวลาพูดจะไม่สบตากับครูและเพื่อน พูดทวนคำถาม ไม่เข้าใจสีหน้าท่าทางของเพื่อน หลังการทดลองทักษะปฏิสัมพันธ์พูดคุยกับเพื่อนของคนี่ 1 และคนที่ 2 คะแนนอยู่ในระดับดี เด็กสามารถพูดคุยกับเพื่อนได้ เด็กเริ่มสบตากับผู้อื่น สามารถเริ่มต้นคุยกับผู้ใหญ่ ใช้กิริยาท่าทางในการสื่อความหมาย

2.3 ด้านการทำกิจกรรมกลุ่ม ภาพรวมก่อนการทดลอง พบว่า การทำกิจกรรมกลุ่มของคนี่ 1 และคนที่ 2 คะแนนอยู่ในระดับต่ำ เด็กยังขาดทักษะในการทำกิจกรรมกลุ่ม ยังยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ไม่สามารถปฏิบัติตามกฎกลุ่ม เด็กไม่สนใจในการทำกิจกรรม

กลุ่ม หลังการทดลองการทำกิจกรรมกลุ่มของคนที 1 และคนที่ 2 คะแนนอยู่ในระดับดี เด็กสามารถมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม เด็กมีความอดทนและการรอคอย สามารถปฏิบัติตามกฎกลุ่มได้ และมีความร่วมมือติดต่อกันที่ที่ได้รับมอบหมาย

2.4 ด้านการช่วยเหลือเพื่อน ภาพรวมก่อนการทดลอง พบว่า การทำกิจกรรมกลุ่มของคนที 1 และคนที่ 2 คะแนนอยู่ในระดับต่ำ เด็กยังขาดทักษะในการทำกิจกรรมกลุ่ม ยังยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ไม่สามารถปฏิบัติตามกฎกลุ่ม เด็กไม่สนใจในการทำกิจกรรมกลุ่ม หลังการทดลองการทำกิจกรรมกลุ่มของคนที 1 และคนที่ 2 คะแนนอยู่ในระดับดี เด็กสามารถมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม เด็กมีความอดทนและการรอคอย สามารถปฏิบัติตามกฎกลุ่มได้ และมีความร่วมมือติดต่อกันที่ที่ได้รับมอบหมาย

2.5 ด้านการยอมรับผู้อื่น ภาพรวมก่อนการทดลอง พบว่า การทำกิจกรรมกลุ่มของคนที 1 และคนที่ 2 คะแนนอยู่ในระดับต่ำ เด็กยังไม่เป็นที่ยอมรับของเพื่อนในห้อง เด็กไม่เข้าใจความต้องการของเพื่อน ไม่สามารถอาสาเป็นผู้นำในการทำกิจกรรมได้ หลังการทดลองการทำกิจกรรมกลุ่มของคนที 1 และคนที่ 2 คะแนนอยู่ในระดับดี เด็กเริ่มเป็นที่ยอมรับของเพื่อนภายในห้อง เข้าใจความต้องการของเพื่อนมากขึ้น อาสาเป็นผู้นำทางกิจกรรมบางครั้ง

2.6 คะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ก่อนและหลังการทดลอง พบว่า เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมด้านการควบคุมอารมณ์ ด้านปฏิสัมพันธ์พูดคุยกับเพื่อน ด้านการทำกิจกรรมกลุ่มด้านการช่วยเหลือเพื่อน และด้านการยอมรับผู้อื่น สูงกว่าก่อนการใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน

2.7 การเปรียบเทียบทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน พบว่าทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา หลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

อภิปรายผล

การวิจัย ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ผู้วิจัยได้ทำการอภิปรายผลการวิจัยให้ครอบคลุมกับโครงสร้างในด้านต่าง ๆ โดยจำแนกเป็นรายด้านเพื่อให้เกิดความชัดเจนในใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วม มีประเด็นสำคัญที่จะนำมาอภิปรายผลดังนี้ ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วม แบ่งเป็น 5 ด้าน คือ ด้านการควบคุมอารมณ์ ด้านปฏิสัมพันธ์พูดคุยกับ

เพื่อน ด้านการทำกิจกรรมกลุ่ม ด้านการช่วยเหลือเพื่อน และด้านการยอมรับผู้อื่น พบว่า ภาพรวมเด็กมีทักษะการเข้าสังคมดีขึ้น ทั้งนี้เนื่องมาจากขณะเด็กทำกิจกรรมเด็กจะได้เรียนรู้ทักษะทางสังคม มีทักษะกระบวนการคิดอย่างมีเหตุผลมากขึ้น ส่งเสริมการทำงานกลุ่ม เกิดการช่วยเหลือสิ่งกันและกัน ระหว่างเด็กปกติกับเด็กออทิสติก ซึ่งอภิปรายรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1. ด้านการควบคุมอารมณ์ เด็กมีทักษะการเข้าสังคมด้านการควบคุมอารมณ์สูงกว่าก่อนการทดลอง เนื่องมาจากเด็กได้ทำกิจกรรมกับเพื่อนบ่อยขึ้น เริ่มรู้จักการปรับอารมณ์ของตนเอง เพื่อให้เพื่อนยอมรับ ซึ่งสอดคล้องกับ เบญจา ชลธารนนท์ (2548 : 71) ได้ศึกษาขั้นตอนพัฒนาการ 6 ขั้น หรือ Theory of six functional milestones กล่าวว่า เด็กทั่วไปจะผ่านขั้นตอนของพัฒนาการด้านอารมณ์เพื่อบรรลุถึงความสามารถในการเรียนรู้ ซึ่งจะเป็นไปตามขั้นตอนที่ละขั้น

2. ด้านปฏิสัมพันธ์พูดคุยกับเพื่อน เด็กมีทักษะการด้านปฏิสัมพันธ์พูดคุยกับเพื่อน สูงกว่าก่อนการทดลอง เนื่องมาจากการปฏิสัมพันธ์พูดคุยกับผู้อื่นเกิดการรับรู้และเข้าใจความคิดเห็นของบุคคลอื่น ทำให้เกิดความเข้าใจ ทำให้เด็กเกิดการรับรู้และเข้าใจความคิดเห็นของผู้อื่น เด็กได้ทำงานร่วมกัน ซึ่งสอดคล้องกับหฤยา อาริวงศ์ (2544 : บทคัดย่อ) พบว่า นักเรียนในห้องมีพฤติกรรมการยอมรับเด็กออทิสติกเรียนร่วม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

3. ด้านการทำกิจกรรมกลุ่ม เด็กมีทักษะด้านการทำกิจกรรมกลุ่มสูงกว่าก่อนการทดลอง เนื่องมาจากการที่เด็กมีโอกาสแสดงความคิดเห็นและกลุ่มยอมรับ เด็กจะรู้สึกมีคุณค่าเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับเกษรา เฌงงาม (2544 : บทคัดย่อ) พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ด้านการช่วยเหลือเพื่อน เด็กมีทักษะด้านการช่วยเหลือเพื่อนสูงกว่าก่อนการทดลอง เนื่องมาจากการที่เด็กมีโอกาสได้ช่วยเหลือเพื่อน เข้าใจความต้องการของผู้อื่น ทำให้เด็กสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้ ซึ่งสอดคล้องกับ Bee (1985 : p.396-410) กล่าวว่า การช่วยเหลือเพื่อนเป็นปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเชิงบวก เช่น เด็กจะช่วยเหลือเพื่อนที่อ่อนแอกว่า เพราะเป็นผลมาจากประสบการณ์ในการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัว และบุคคลอื่น ซึ่งออกมาจากการใช้คำพูดท่าทาง เช่น การช่วยเพื่อทำงาน ช่วยกันเก็บของ

5. ด้านการยอมรับผู้อื่น เด็กมีทักษะด้านการยอมรับผู้อื่น สูงกว่าก่อนการทดลอง เนื่องมาจากเด็กได้รับการชมเชยจากการช่วยเหลือเพื่อน การยอมรับให้เข้ากลุ่ม ตลอดจนการเข้าใจกันมากขึ้นระหว่างเด็กปกติกับเด็กออทิสติกเรียนร่วม ซึ่งสอดคล้องกับเยาวพา เดชะคุปต์ (2542 : 45) การอยู่ร่วมกันในสังคมเป็นคุณสมบัติที่เด็กควรมี คือการยอมรับผู้อื่น ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญในการอยู่ร่วมกันในสังคม การที่เด็กยอมรับผู้อื่นได้มากเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความรู้สึกที่เด็กมีต่อตัวเอง

6. คำแนะนำและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ก่อนและหลังการทดลอง พบว่า เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมด้านการควบคุมอารมณ์ ด้านปฏิสัมพันธ์พูดคุยกับเพื่อน ด้านการทำกิจกรรมกลุ่มด้านการช่วยเหลือเพื่อน และด้านการยอมรับผู้อื่น สูงกว่าก่อนการใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันซึ่งสอดคล้องกับ เกษรา เฉยงาม (2544 : บทคัดย่อ) พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

7. การเปรียบเทียบทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน พบว่าทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา หลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ซึ่งสอดคล้องกับ เกษรา เฉยงาม (2544 : บทคัดย่อ) พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ควรมีการศึกษาวิจัยวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน เพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมในระดับมัธยมศึกษา

ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาวิจัยในด้านความคงทนของทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วมในด้านการควบคุมอารมณ์ ด้านปฏิสัมพันธ์พูดคุยกับเพื่อน ด้านการทำกิจกรรมกลุ่ม ด้านการช่วยเหลือเพื่อน และด้านการยอมรับผู้อื่น

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2543). **การพัฒนาเด็กออทิสติก กรุงเทพมหานคร. โรงพิมพ์ครุสภา
ลาดพร้าว.**
- กาญจนา ไชยพันธ์. (2549). **กระบวนการกลุ่ม. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.**
- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2545). **แนวทางการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียน
กรุงเทพฯ : สำนักนิเทศและพัฒนากการศึกษา.**
- จิตติรัตน์ พุกจินดา (2545). **เรื่องธรรมชาติของเด็กออทิสติก. กรุงเทพมหานคร : แปลนพับลิชชิ่ง.**
- ชูศรี วงศ์รัตน์ (2544). **เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : เทพเนรมิต
การพิมพ์.**
- ทศนา แคมณี. (2545). **รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย. กรุงเทพมหานคร :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**
- นาคยา ปิรันธนานนท์. (2543). **การเรียนแบบร่วมมือ. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**
- บังอร ต้นปาน. (2535). **เอกสารประกอบคำสอนวิชา 21821112 การเรียนร่วมของเด็กพิเศษ.
กรุงเทพมหานคร : แสงสุทธิการพิมพ์.**
- เบญจา ชลธาร์นนท์. (2548). **การพัฒนาหลักสูตรสำหรับบุคคลออทิสติก ระดับการศึกษาชั้น
พื้นฐาน 2547. โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์**
- บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. (2527). **การทดสอบแบบอิงเกณฑ์แนวคิดและวิธีการ. กรุงเทพมหานคร
: โอเดียนสโตร์.**
- ประทุม อัทชู. (2544). **การแก้ปัญหาการปรับตัวเข้ากับเพื่อนของเด็กออทิสติกในห้องเรียนรวม ชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1. กรุงเทพมหานคร : โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.**
- ประภัสสร ปรีเอี่ยม. (2542). **การส่งเสริมพัฒนาการเด็กพิเศษระยะแรกเริ่ม. คณะครุศาสตร์:
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.**
- ผดุง อารยะวิญญู. (2532). **การเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ:
จำไพเพรสการพิมพ์**
- _____. (2533). **การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ: บรรณกิจการพิมพ์**
- _____. (2546). **วิธีการสอนเด็กที่ออทิสติก. กรุงเทพฯ: จำไพเพรสการพิมพ์**
- พิมพ์พรรณ เตชะคุปต์. (2544). **การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ แนวคิดวิธีการและ
เทคนิคการสอน 2. กรุงเทพฯ: เดอะมาสกั๊ปปแมเนจเม้นท์.**
- พรรณี ชูชัย เจนจิต. (2528). **จิตวิทยาการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่3. กรุงเทพฯ: อมรินทร์การพิมพ์.**
- พวงทอง ไสววรรณ. (2532). **การเรียนร่วม. คณะครุศาสตร์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.**

บรรณานุกรม (ต่อ)

- วงพักตร์ ภูพันธ์ศรี. (2534). **จิตวิทยาเด็กพิเศษ**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2541). **การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง**. กรุงเทพฯ : เลิฟแอนด์ลิฟเพรส.
- วารีย์ ธีระวิจิตร. (2535). **การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- วิชัย ชัยโกศล และคณะ. (2552). **การวิจัยเรื่องการศึกษาารูปแบบของกระบวนการการบริหารจัดการศึกษาเพื่อนักเรียนพิการโดยโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมเขตตรวจราชการที่ 14 ปีงบประมาณ 2552**.
- สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา. (2560). **การบริหารงานวินัยข้าราชการครู**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุคนธ์ สิ้นธนานนท์. (2543). **การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ** กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.
- สมบูรณ์ สุริยวงศ์, สมจิตรา เรืองศรี และเพ็ญศรี เศรษฐวงศ์. (2543). **วิจัยและสถิติทางการศึกษา** (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- สถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี. (2546). **ครูมือครูสำหรับช่วยเด็กออทิสติก**. กรุงเทพฯ : ไอเดียสแควร์
- ศูนย์การศึกษาพิเศษจังหวัดพัทลุง. (2548). **เด็กที่มีความต้องการพิเศษ**. พัทลุง : ม.ป.พ
- ศูนย์การศึกษาพิเศษจังหวัดภูเก็ต. (2544). **เด็กที่มีความต้องการพิเศษ**. ภูเก็ต : ม.ป.พ
- ศรียา นิยมธรรม. (2541). **การเรียนรู้ร่วมสำหรับเด็กปฐมวัย**. กรุงเทพฯ : เลิฟแอนด์ลิฟเพรส.
- อลิสซา วัชรสินธุ (2546). **จิตเวชเด็ก**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- อุบล เพ็งสถิตย์ (2529). **จิตวิทยาพัฒนาการ**. กรุงเทพฯ. ศึกษาศาสตร์ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- Austin, Patsy C. (1985). **Parent's Attitudes toward Mainstreaming-their Handicapped Children in Preschool Program**. Dissertation Abstracts International. 45:3110-A; April.
- Bear,G.G. (1979). **The relationship of moral reasoning to conduct problems and intelligence**. Dissertation Abstracts International, 40(09),4961-A.
- Bee.H. (1985). **The Development Child**. New York. Harper and Row.
- Justice,M.C. (1989). **The effects of literatruction with an emphasis on Kohlberg's moral development stages on secondary student'moral reasoning abilities**. Dissertation Abstracts International, 50(11),3544-A.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Ketefian,S. (1981). **Critical thinking, education preparation and development of moral judgment.** Nursing Research, 1(30), 98-103.
- Krejcie, R.V. & Morgan. (1970) . **Determining sampal size for research activities.** Education and Psychological MMeasurement, 30,607-610.
- Romeo,J.E. (1987). **The effects of cognitive moral development instruction on moral development scores of parochial high school student.** Dissertation Abstracts International, 49(09),2595-A.
- Wallim,G.J. (1987). **Learning disabilities religious training and moral judgement of junior high school boy.** Abstracts International, 38(12),7276-A.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบสังเกตทักษะการเข้าสังคมพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติก

เรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิ้มุด จังหวัดยะลา

แบบสอบสังเกตทักษะการเข้าสังคมพัฒนาทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติก
เรียนร่วมโรงเรียนบ้านลิมุด จังหวัดยะลา

ชื่อ.....สกุล.....ชื่อเล่น.....
เพศ.....วัน/เดือน/ปีเกิด.....อายุ.....ปี.....เดือน.....

คำชี้แจง 1 เกณฑ์ให้คะแนนระดับทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ ดังนี้

ระดับการแสดงทักษะการเข้าสังคมทุกครั้ง	ให้คะแนน	2
ระดับการแสดงทักษะการเข้าสังคมบางครั้ง	ให้คะแนน	1
ระดับไม่แสดงทักษะการเข้าสังคม	ให้คะแนน	0

คำชี้แจง 2 ใส่เครื่องหมาย √ลงในช่องที่ตรงกับระดับทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ

ทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วม	ระดับคะแนน		
	2	1	0
ด้านการควบคุมอารมณ์			
1. ชนผิตปกติ			
2. นิ่งผิตปกติ			
3. ชอบทำลายสิ่งของ			
4. กรีดร้องเอาแต่ใจตนเอง			
5. หัวเราะหรือร้องไห้โดยไม่มีเหตุผล			
6. กลัวในสิ่งที่ไม่ควรกลัว			
7. แสดงอาการต่อต้านด้วยคำพูด และท่าทาง			
8. แสดงอารมณ์โกรธแค้น			
9. ไม่ยิ้ม หรือยิ้มช้ากว่าคนอื่น			

ทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วม	ระดับคะแนน		
	2	1	0
10. ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลงในชีวิต			
ด้านการปฏิสัมพันธ์			
11. พูดคุยกับเพื่อนได้			
12. พูดชมเชยผู้อื่น			
13. สบตาผู้อื่น			
14. พูดเลียนแบบหรือพูดทวนคำถาม			
15. การเปล่งเสียงพูดตึงผิดปกติ			
16. เข้าใจสีหน้าท่าทางของเพื่อน			
17. รอจังหวะในการสนทนาไม่เป็น			
18. ใช้ภาษาและวิธีการสื่อสารที่คนอื่นเข้าใจ			
19. สามารถเริ่มต้นบทสนทนากับเพื่อนหรือผู้ใหญ่ได้			
20. ใช้กิริยาท่าทางในการสื่อความหมายได้			
ด้านการทำกิจกรรมกลุ่ม			
21. รู้จักการอดทน			
22. มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม			
23. การปฏิบัติตามกฎของกลุ่ม			
24. แสดงอาการวิตกกังวลเมื่อเข้ากลุ่ม			
25. แสดงความสนใจบุคคลรอบข้าง			
26. มีปัญหาในการร่วมกิจกรรมกับผู้อื่น			
27. ต้องการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนแต่ทำไม่เป็น			
28. จับมือเพื่อนแทนสิ่งที่ต้องการ			
29. มีความสนใจในการทำกิจกรรมกลุ่ม			
30. มีความรับผิดชอบในกิจกรรมกลุ่ม			
ด้านการช่วยเหลือเพื่อน			
31. ให้ความรักและเมตตาผู้อื่น			
32. มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน			
33. รู้จักการแบ่งปัน			
34. หยิบของให้เพื่อนโดยที่เพื่อนไม่ได้ร้องขอ			

ทักษะการเข้าสังคมของเด็กออทิสติกเรียนร่วม	ระดับคะแนน		
	2	1	0
35. ช่วยเก็บของเมื่อเลิกกิจกรรม			
36. ช่วยเหลือเพื่อนเมื่อเพื่อนหกล้ม			
37. รู้จักปลอบเพื่อนเมื่อเพื่อนร้องไห้			
38. ให้เพื่อนยืมของใช้			
39. เสนอความช่วยเหลือและแนะนำตามความเหมาะสม			
40. แสดงความห่วงใยและเอาใจใส่เพื่อน			
ด้านการยอมรับผู้อื่น			
41. ยอมรับความช่วยเหลือจากเพื่อน			
42. เป็นที่ยอมรับของเพื่อนภายในกลุ่ม			
43. ให้ความไว้วางใจเพื่อน			
44. ให้เพื่อนมีส่วนร่วมในการเล่น			
45. อาสาเป็นผู้นำในการทำกิจกรรม			
46. ปรับท่าทีของตนเองให้สอดคล้องกับคำแนะนำหรือข้อเสนอแนะของเพื่อน			
47. เข้าใจความต้องการของผู้อื่น			
48. ยอมรับความสำเร็จของเพื่อน			
49. การให้อภัยผู้อื่น			
50. แสดงความสนใจเพื่อนภายในกลุ่ม			

ขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ผู้วิจัย (หัวหน้าโครงการ)

1. ชื่อ – สกุล ภาษาไทย : นางสาวพุมพินิต คงแสง
 ภาษาอังกฤษ : Miss. Phumpanit Kongsang
2. ตำแหน่งปัจจุบัน : อาจารย์พนักงานมหาวิทยาลัย
3. หน่วยงานและสถานที่อยู่ที่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร
 : คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา
 133 ถ.เทศบาล 3 ต.สะเตง อ.เมือง จ.ยะลา 95000
 เบอร์โทรศัพท์ (073) 299626 โทรสาร (073) 299627
 E-mail : phumpanit.k@yru.ac.th
4. ประวัติการศึกษา
 ปีการศึกษา 2549 นิเทศศาสตรบัณฑิต (นศ.บ.) มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
 ปีการศึกษา 2552 ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (ศษ.ม.)
 สาขาจิตวิทยาการศึกษาศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
5. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ
 - การปรับพฤติกรรมเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
 - การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
6. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยทั้งภายในประเทศ
 - งานวิจัย “สภาพปัญหาการส่งเสริมจริยธรรมนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดสงขลา”
 - งานวิจัย “พฤติกรรมผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนเรียนที่จัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการเรียนร่วม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 2”
 - แนวทางการสร้างและการพัฒนาเครื่องมือการคัดกรองเด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้สำหรับพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (พ.ศ. 2557)
 - ผลของการใช้กระบวนการแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะชีวิตของนักเรียนในโรงเรียนหน่วยฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (พ.ศ. 2558)
 - การพัฒนาเด็กที่มีความต้องการพิเศษโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนรวมตามโครงสร้าง SEAT ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ (2560)
 - พฤติกรรมผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนเรียนจังหวัดยะลา (2561)